

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 6T/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820010012
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Pilarčíková
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2021:5820010012.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Pilarčíkovej a členov senátu Marty Brindžákovej a Mgr. Alžbety Páterkovej, v trestnej veci proti obžalovanému V.. N. H., T.. XX.XX.XXXX, pre pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.04.2021 v Námestove, takto

rozhodol:

Obžalovaný V.. N. H., T.. XX.XX.XXXX, bytom U., F. Č.. XXXX/X, ženatý, na slobode,

sa uznáva za vinného, že

ako riaditeľ Správy katastra Tvrdošín, na Správe katastra Tvrdošín z pozície nadriadeného, v rozpore s § 4 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov

I. od 28.03.2011 minimálne do 13.10.2011 bez toho, aby disponoval osobitnou odbornou spôsobilosťou rozhodovať o návrhu na vklad (§ 33 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov) v konaniach o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, sp. zn. V 1033/07, V 1999/2006, v ktorých jedným z účastníkov (predávajúcim) je ŽIAREC, poľnohospodárske družstvo, IČO: 00 191 175, ktoré boli na rozhodnutie pridelené N.. W. N., T.. XX.XX.XXXX, jeho podriadenej, zamestnankyni Správy katastra Tvrdošín, ktorá danou spôsobilosťou disponovala, napriek tomu, že tieto konania boli prerušené rozhodnutiami zo dňa 21.01.2011, a to z dôvodu, že zatiaľ neboli právoplatne skončené reštitučné konania k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet prevodu, t.j. z dôvodu riešenia predbežnej otázky, N.. W. N. bez zákonného oprávnenia a v niektorých prípadoch pod hrozbou, že nespĺnenie úlohy bude posudzovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany štátneho zamestnanca, t. j. v kontexte § 47 písm. h/, 51 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov, pod hrozbou reálnej straty zamestnania, opakovane ukladal pokyny vydať príslušné rozhodnutia v predmetných konaniach, pričom z obsahu jeho pokynov bolo zrejmé, že N.. W. N. mala v daných konaniach povoliť vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností,

a tak konal s cieľom zaobstarať pre ŽIAREC, poľnohospodárske družstvo rozhodnutia správy katastra, ktorými by boli protiprávne povolené vklady vlastníckeho práva v dotknutých konaniach do katastra nehnuteľností, a konajúc aj v zhode s uvedeným

II. po tom, čo bola ku dňu 06.05.2011 N.. W. N. menovaná do funkcie vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam Správy katastra Tvrdošín, bezdôvodne a neoprávnene jej listom zo dňa 06.05.2011 zakázal vykonávať túto funkciu s tým, že nedodržanie tohto upozornenia by považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny t. j. v kontexte § 47 písm. h/, 51 ods. 1 Zákona č. 400/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov, pod hrozbou reálnej straty zamestnania, jej zakázal vykonávať prácu, na ktorej výkon bola povinná a

III. po tom, čo s N.. W. N.J. bola dňa 12.08.2011 opäť uzatvorená služobná zmluva, bezdôvodne a neoprávnene jej bránil vo vykonávaní práce, na ktorej výkon bola povinná, a to tým, že jej odmietol

odovzdať kľúče od pracoviska, nepridelil jej pečiatky potrebné k rozhodnutiu o návrhu na vklad, nepridieval jej prácu, zablokoval jej prístup k počítačovým programom využívaným pri práci a takýto stav udržiaval minimálne do 30.08.2011, pričom daným konaním ohrozil riadny chod Správy katastra Tvrdošín,

IV. v konaní o návrhu na zápis vlastníckeho práva záznamom, podanom subjektom ŽIAREC, poľnohospodárske družstvo, vedenom pod sp. zn. Z 891/2011, po tom, ako jeho podriadená, zamestnankyňa Správy katastra Tvrdošín, pracujúca na pozícii zapisovateľa listín - N. H., T. XX.XX.XXXX, predmetný návrh dňa 30.10.2011 zákonne označila ako nezapisateľný, menovanú najskôr dňa 03.11.2011 písomne vyzval, aby prehodnotila svoj postup a konala v zmysle zákona a právneho stavu, a dňa 09.01.2012 jej písomne uložil, napriek tomu, že bol oboznámený s výsledkom kontroly Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, sp. zn. 22/2011, ktorá potvrdila správnosť postupu N. H. v danej veci, aby uskutočnila zápis vlastníckeho práva záznamom do katastra nehnuteľností v prospech ŽIAREC, poľnohospodárske družstvo,

a tak konal s cieľom neoprávnene zaobstarať v prospech ŽIAREC, poľnohospodárske družstvo úkon správy katastra, ktorým by bol protiprávne vykonaný pokyn a pre prípad nesplnenia pokynu jej dal do pozornosti § 60 ods. 1 písm. a/,b/, e/, zákona č. 400/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov,

t e d a

v bode I., II.

- iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konala čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas, využitím podriadenosti a porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z funkcie obžalovaného) a na chránenej osobe (verejného činiteľa),

v bode I., II., III., IV.

- ako verejný činiteľ, v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, prekročil svoju právomoc,

t ý m s p á c h a l

v bode I., II.

pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ (s poukazom na § 138 písm. b/, g/, h/), písm. b/ (s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h/) Tr. zákona,

v bode I., II., III., IV.,

pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 39 ods. 1, 3 písm. e/ Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 37 písm. h/ Tr. zákona, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, 4 (štyri) mesiace a 16 (šestnásť) dní.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona z a r a ď u j e na výkon trestu odňatia slobody obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Námestovo podala dňa 21.6.2013 pod č. k. Pv 589/11-67 obžalobu na V.. N. H. pre pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zákona a iné.

Okresný súd na vykonaných hlavných pojednávaniach v dňoch 26.9.2013, 12.11.2013, 12.12.2013, 18.11.2014 a 13.01.2015 vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, ktorý v celom rozsahu

odmietal vinu na súdnej trestnej činnosti, výsluchmi svedkýň poškodených N.. W. N., N. H., G. V.. J. I., N.. I. G., N.. W. Q., V.. Z. C. a podľa návrhu v obžalobe aj oboznámením rozsiahleho listinného dôkazného materiálu.

Obžalovaný V.. N. H. urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku, že je nevinný a vo svojej výpovedi odmietol, že by sa niekedy v rámci výkonu svojej funkcie dopustil konania, ktoré by bolo v rozpore so zákonom. Uviedol, že konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva pod č. V 1033/07 a pod č. V 1999/2006 boli prerušené z dôvodu riešenia predbežnej otázky, pričom v týchto dvoch konaniach neexistuje žiadna predbežná otázka a je prekvapený tvrdením v obžalobe, že vyriešenie tejto otázky je len v právomoci súdu, pretože reštitučné konania a rozhodnutia v reštitučných konaniach spadajú pod rozhodovanie správnych orgánov. Odmietol, že by vydával pokyny ako rozhodnúť v týchto veciach, zadal iba konkrétnu úlohu vtedy I.. N., a to v nadväznosti na rozhodnutia, ktoré boli vydané v týchto veciach Krajským súdom v Žiline. Túto úlohu zadal dňa 28.6.2011 a v poznámke k úlohe, na základe 2 krát opakovanej písomnej žiadosti I.. N. sa vyjadril, že ju usmerňuje, aby povolila vklad vlastníckeho práva do KN. Aj s odstupom času trvá na zadaní tejto poznámky. Následne uviedol dôvody, ktoré ho viedli k zadaniu úlohy, rozhodnutia o prerušení konania považuje za vydané v rozpore s ust. § 31a Katastrálneho zákona (KZ). Napriek tomu, že nemá osobitnú odbornú spôsobilosť na vydávanie rozhodnutí o povolení vkladu do KN, snažil sa I.. N. vysvetliť pochybnosti, ktoré mala k reštitučnému konaniu k zastavaným pozemkom pod rekreačnými chatami v Oraviciach. Na jeho podnet dňa 2.3.2011 zadala požiadavku na Obvodný pozemkový úrad Námestovo (OPÚ NO) o poskytnutie informácie, či je v súčasnosti vedené reštitučné konanie k parcele č. 7201 v k.ú. D.. Dňa 15.3.2011 došla odpoveď, v závere ktorej bolo konštatované, že reštitučné konanie bolo dňom založenia LV ukončené. Na základe tohto stanoviska zadal dňa 28. marca 2011 I.. N. úlohu, na vydanie rozhodnutia, zadanie úlohy aj odôvodnil. I.. N. odmietla plniť túto úlohu s poukazom na rozhodnutie o prerušení konania, z dôvodu právoplatne neukončenej reštitúcie. Ďalej to prebiehalo tak, že bola ďalšia požiadavka I.. N., na ktorú OPÚ NO odpovedal listom zo dňa 20.4.2011, kde je uvedené, že zamestnanec správneho orgánu koná účelovo a neodborne. Keďže I.. N. úlohu odmietla, resp. ju nespĺnila, tak ako vedúci pracovník bol povinný upozorniť ju, že takýmto konaním porušuje pracovnú disciplínu. Preto aj napísal upozornenie o porušení pracovnej disciplíny, ktoré doručil aj I.. N. a následne na Katastrálny úrad v Žiline (KÚ ZA), bolo to asi 3.5.2011. Cítil by sa ako riadiaci pracovník nezodpovedne, keby si niekto neplnil svoje úlohy a on by sa mal iba prizerať. Postupoval podľa organizačného poriadku, časť pracovná disciplína. I.. N. neupozornil na možnosť výpovede, preto jej vyjadrenia o reálnej hrozbe straty zamestnania sú nepravdivé. K bodom 2 a 3 obžaloby uviedol, že platil platný organizačný poriadok, podľa ktorého riaditeľ SK mal určité práva, a to predkladať návrhy na vznik, zmenu, zánik štátnozamestnaneckého pomeru a prednosta KÚ ZA si vyhradil právo vymenovať vedúceho oddelenia bez návrhu riaditeľa SK. Riadil sa organizačným poriadkom a preto obvinenia v bode 2 obžaloby považuje za bezpredmetné. Nie je si vedomý toho, že by ohrozil chod SK Tvrdošín, ako to uvádza obžaloba a nebol na to ani upozornený. Nesúhlasil s vymenovaním I.. N. za vedúcu oddelenia, pretože nepredložil žiadny návrh a nebol o to ani požiadaný. Od 12.8.2011 čerpal riadnu dovolenku a jeho zástupkyňou bola V.. I.. Počas dovolenky dostal od prednostu KÚ ZA formou sms pokyn, aby vytvoril pracovné podmienky pre I.. N., čo v písomnom vyjadrení odmietol, ale pretože ho vtedy zastupovala V.. I., odporučil jej, aby si vyžiadala písomný pokyn od prednostu. Nechcel, aby bola potrestaná namiesto neho. Tento písomný pokyn si žiadala mailom, ale od prednostu odpoveď nedostala. K bodu 4 obžaloby uviedol, že dňa 9.1.2012 zadal pani N.. H. úlohu, vykonať zápis vlastníckeho práva záznamom do KN pod č. Z 891/2011 na základe GP a verejných listín, ktoré sú uvedené v prílohe návrhu zo dňa 15.7.2011. Písomný pokyn, je súčasťou spisu, kde jej nedal len pokyn, ale ho aj zdôvodnil. To, že pani H. sa dňa 30.10.2011 vyjadrila písomne, že tento návrh je nezapisateľný, bol prejavom účelového nekonania. Dňa 3.11.2011 ju vyzval aby prehodnotila svoj postup a konala v zmysle zákona a právneho stavu ako je to uvedené aj v obžalobe. Ak geometrický plán (GP) úradne overí SK, overí ho overovateľ s pečiatkou a pani H. sa písomne vyjadrí, že nevychádza z údajov katastra, tak to považuje za nehoráznosť. Dokonca na jeho podnet bola vykonaná kontrola ÚGKK SR k predmetnému zápisu GP, ale protokol č 22/2011 v tejto časti považuje za pamflet, pretože vyjadrenie N.. Q., že len na základe GP nemožno zapísať vlastnícke právo do KN bez ďalších verejných listín je očividne klamstvo. Pani H. aj vo svojich výpovediach vypovedala, že pri GP boli aj prílohy a preto spomínané vyjadrenie je klamstvom. Odmieťa tvrdenie v obžalobe, ktoré nie je ani ničím podložené, že chcel svojím konaním zaobstarať prospech PD ŽIAREC, pretože návrh na vklad vo veciach č. V 1033/07 a č. V 1999/2006 podali fyzické osoby. Zároveň chce poukázať, že na základe GP a verejných listín, pani H. vykonala zápis do KN pod č. Z 12/2003, takže je absurdné, keď v roku 2003 GP zapísala a v roku 2011 v inej veci GP pre toho istého žiadateľa zapísať nemohla. Poukázal na vyjadrenie I.. N., že keďže má osobitnú

zodpovednosť, tak sa pri rozhodovaní nemôže vyhovárať na pokyn niekoho iného ako má rozhodnúť, takže nerozumie, prečo teraz stojí pred súdom a prečo bol obvinený. Na otázky prokurátora obžalovaný uviedol, že bol oboznámený s obsahom spisov č. V 1033/07, č. V 1999/2006 a č. Z 891/2011, vyžiadal si ich ako riaditeľ SK. Ako riaditeľ bol povinný dohliadať na chod SK, robil si prehľad všetkých spisov za 10 rokov, vedené v programe WRKN, v ktorých boli prerušené konania po lehote na rozhodnutie a dostal sa tak aj k týmto spisom. Tiež dôvodom, pre ktorý si spisy vyžiadal bolo rozhodnutie KS Žilina, ktorý v troch konaniach zrušil rozhodnutie SK, ktorým bol zamietnutý návrh na vklad. I.. N. nedal úlohu ako rozhodnúť o povolení vkladu, ale ju len usmernil v poznámke k úlohe po tom, ako bol dvakrát o to požiadaný I.. N.. V.. C. nie je jeho priateľ, spoznal ho ešte, keď bol prednostom OÚ Tvrdošín a lepšie ho spoznal, keď ho požiadal ako riaditeľa o stretnutie a informoval ho o nečinnosti SK. Bolo to začiatkom v roku 2011. V.. C. iba poukázal na nečinnosť, nepodal oficiálnu sťažnosť, komunikovali spolu ústne. Ich vzťah bol oficiálny. Vo februári 2011 mu napr. volal aj pán F., obrátili sa na neho ako riaditeľa aj iné osoby. Pokiaľ ide o telefonáty s pánom C., v niektorých prípadoch nesúhlasil s jeho názormi a on sa ho snažil presvedčiť, že tie jeho názory sú správne, rozprávali sa o pracovných veciach. Mal vedomosť o troch rozhodnutiach súdu, ktorými boli zrušené rozhodnutia o zamietnutí návrhov na vklad, k týmto rozhodnutiam aj zadal konkrétne úlohy. Nemá vedomosť o výsledku vkladových konaní, kde bol jedným z účastníkov PD ŽIAREC a týkali sa pozemkov namietaných Urbárom Tvrdošín, ktoré skončili tak, že boli účastníci konania v celom rozsahu neúspešný a ku vkladu nedošlo. Nepochybuje, že došlo ku konaniu pod bodom 3, ale vtedy nebol v práci a keďže tam nebol, nechce sa vyjadrovať ku konkrétnym veciam pod bodom 3, ale myslí si, že kľúče I.. N. odovzdané boli, pečiatky boli odložené v trezore. Prednosta KÚ ho stiahol z dovolenky, že budú túto situáciu riešiť, ale neprišiel a ani mu nevysvetlil prečo neprišiel. Na pracovisko sa vrátil z dovolenky asi 17. alebo 18.8.2011. Potom ako sa vrátil z dovolenky, I.. N. mala svoje pracovisko, pečiatky nemala lebo nevkladovala, ale robila nejaké pomocné práce. Nemala prístup k počítačovým programom ku vkladovaniu, prístup k programu jej zablokoval informatik na jeho pokyn. Svojim postupom sa snažil iba o to, aby bol dodržiavaný organizačný poriadok. Nebol viazaný rozhodnutiami nadriadeného služobného úradu ohľadom otázok služobného pomeru I.. N., nakoľko 9.8.2011 obdržala doklad o ukončení štátnozamestnaneckému pomeru ku dňu 12.8.2011. Prednosta s ním nekomunikoval ako ide zabezpečiť chod SK a ako si pamätá, tak 12.8.2011 mal dovolenku, a pretože v nedeľu chodil do práce, nakoľko robil štatistické vyhodnotenie nejakej úlohy, dostal mailom informáciu, že I.. N. je od 13.8.2011 opäť zamestnancom SK a nevie na základe čoho, keď platil organizačný poriadok SK. Nebol oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy a ani dať výpoveď a ani inak ukončiť pracovný pomer. Žiadnu služobnú zmluvu nevidel, podal výhrady prednostovi KÚ ZA, pretože ako riaditeľ prednostovi nepredložil žiaden návrh, aby I.. N. bola opäť v práci. Prednostom KÚ bol potrestaný, zobral mu osobný príplatok, voči čomu sa odvolal, nedostal však odpoveď. Na vedúceho úradu podal sťažnosť, sťažnosť bola vyhodnotená ako opodstatnená, takže nemal plniť príkaz prednostu, ktorý mu bol daný cez sms. Na otázku obhajcu uviedol, že nikdy sa nevyhrážal a nenapísal ani list I.. N. alebo p. H., v ktorom by ich upozorňoval na možnosť dania výpovede, alebo iného okamžitého ukončenia služobného pomeru a ako poznal prednostu, jeho návrhy ignoroval.

Svedkyňa poškodená N.. W. N. vypovedala, že na SK začala pracovať od 1.7.2010 a niekedy v septembri 2010 získala osobitnú odbornú spôsobilosť rozhodovať o návrhoch na vklad. Dňa 1.1.2011 bol do funkcie riaditeľa SK menovaný obžalovaný. Po predchodkyni prevzala spisovú agendu, pričom medzi prevzatými vecami boli aj spisy č. V 1033/07 a č. V 1999/2006, v ktorých bolo potrebné konať. Jednalo sa o konania, ktoré neboli ukončené od roku 2006-2007 a jedným z účastníkov týchto konaní bol PD ŽIAREC, pričom už z predchádzajúcej činnosti na SK vedela, že existovali pochybnosti ohľadom vlastníckeho práva tohto subjektu. Vo veciach č. V 1033/07 a č. V 1999/2006 bol predchádzajúci stav taký, že v oboch veciach bol povolený vklad vlastníckeho práva, proti rozhodnutiam o povolení vkladu podal prokurátor protesty, ktorým SK nevyhovela a protestom vyhovel KÚ ZA. Nie je si istá, či v týchto konaniach rozhodoval aj ÚGKK SR, ktorý rozhodnutia KÚ ZA potvrdil. V obdobných prípadoch rozhodoval NS SR, ktorý tiež potvrdil rozhodnutie UGKK SR a KÚ ZA. Vo veciach bolo treba rozhodnúť, SK vydala rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vklad, účastníci sa odvolali a KS ZA rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vklad z dôvodu procesných pochybení a nedostatočne zisteného skutkového stavu zrušil a vrátil vec na nové konanie, pričom nevyslovil právny názor, ako má SK vo veciach rozhodnúť. Po prevzatí administratívnych spisov preto prerušila konania do právoplatného rozhodnutia reštitučných konaní k predmetným nehnuteľnostiam. Toto rozhodnutie vydala aj preto, že už existovali na SK žiadosti o identifikácie parciel od OPÚ NO, tiež sa jej zdá, že aj od PD ŽIAREC, ktoré sa týkali aj dotknutých nehnuteľností. Rozhodnutia o prerušení konania boli doručené účastníkom a obžalovaný jej začal ukladať pokyny, aby vo veci rozhodla v súlade s rozsudkom KS ZA, ktorými boli zrušené rozhodnutia SK

o zamietnutí návrhu na vklad. Snažila sa obžalovanému vysvetliť, že rozhodnutia o prerušení konania sú naďalej platné, medzi nimi vznikol konflikt, a to ohľadom určitých rozhodnutí OPÚ NO, či sú platné alebo nie. Pokiaľ sa zmieňovala, že obžalovaný jej začal ukladať pokyny, jednalo sa o písomné pokyny, zasielané mailom, ale väčšinou písomne uložené pokyny, ktoré osobne prevzala. Všetky pokyny, ktoré dostala od obžalovaného sa nachádzajú v spise. V niektorých bolo aj upozornenie na porušenie prac. disciplíny a tiež odkazy na zákon o štátnej službe. Začala sa obávať o svoje zamestnanie, keďže obžalovaný jej párkrát ústne a myslí si, že aj písomne uviedol, že v týchto veciach koná účelovo a zaujato, a tak ho ústne a potom aj písomne požiadala, aby jej tieto veci odobral a prideliť ich na rozhodnutie inej osobe, alebo aby si sám urobil skúšky osobitnej odbornej spôsobilosti a sám rozhodol vo veciach podľa svojho svedomia. Niekedy v apríli v roku 2011 sa uskutočnilo výberové konanie na pozíciu vedúcej oddelenia zápisu vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ktoré úspešne absolvovala, bola jediným úspešným uchádzačom. Asi 4. alebo 5. mája 2011 prevzala menovací dekrét, ktorý predložila obžalovanému, ktorý jej asi ešte v ten deň zaslal mail, v ktorom jej zakázal vykonávať funkciu pod hrozbou porušenia pracovnej disciplíny, že nesúhlasí s jej vymenovaním. Upozornila na to KÚ ZA, ktorý vo veci začal konať a až niekedy po viac ako mesiaci jej bolo umožnené túto funkciu vykonávať. Ešte v období, ako sa riešili tieto veci, obžalovaný jej koncom júna uložil ďalší písomný pokyn, aby v predmetných dvoch konaniach rozhodla, keďže ho viackrát vyzvala, aby sa vyjadril, aké rozhodnutia má vydať, tak v tomto pokyne z júna ju usmernil, aby rozhodla o povolení vkladu. V tom čase sa však riešila sťažnosť podaná voči jej osobe, niektorým z účastníkov v týchto dvoch konaniach a oba spisy, sa mali nachádzať na KÚ ZA. Potom medzi ňou a obžalovaným vznikol konflikt s tým, že mu oznámila, že nemôže rozhodovať bez originálu spisových materiálov, všetko je to zachytené v mailovej komunikácii. Po vrátení spisov na SK jej dal obžalovaný pokyn, aby v konaniach rozhodla tak, ako ju usmernil, zadal jej aj termín na vykonanie úlohy. Keďže už vykonávala funkciu vedúcej a bolo dovolenkové obdobie, z dôvodu pracovnej vyťaženia nestíhala na pokyn reagovať a s obžalovaným sa dohodli, že jej dá nový termín, ktorý bol do 12.8.2011. Plnenie tejto úlohy si nechávala na poslednú chvíľu, pretože chcela postupovať v súlade so zákonom a nadriadeného upozorniť, že sa jedná o nezákonný postup z jeho strany, ale k tomuto sa už nedostala, pretože pred týmto termínom bola odvolaná z funkcie vedúcej a bol s ňou ukončený štátnozamestnanecký pomer. Na 12.8.2011 mala naplánovanú služobnú cestu na KÚ ZA, kde si chcela doriešiť pracovné záväzky a vyriešiť nejaké postupy v niektorých konaniach. Na KÚ ZA bol s ňou dňa 12.8.2011 opäť uzavretý štátnozamestnanecký pomer na funkciu odborný radca s osobitnou spôsobilosťou rozhodovať o návrhoch na vklad. Túto pozíciu aj napriek problémom, ktoré mala s riaditeľom prijala, pretože nemala žiadne iné zamestnanie. Po príchode na pracovisko, prvý pracovný deň, to bol pondelok služobnú zmluvu predložila zástupkyňi riaditeľa V. I., obžalovaný čerpal dovolenku. Požiadala o vytvorenie prac. podmienok, na čo zástupkyňa telefonicky kontaktovala obžalovaného, ktorý sa do telefónu vyjadril, že nesúhlasí, aby na SK pracovala a že má sedieť na chodbe. O tomto opäť informovala služobný úrad, ktorý začal vec riešiť a dvakrát požiadala o vytvorenie prac. podmienok, nedostala žiadnu odpoveď a keby jej kolegyne neumožnili, aby sedela u nich v kancelárii, tak by asi sedela na chodbe a nič by nerobila. Prácu začala vykonávať asi až po 2 týždňoch. Medzitým prišla na ňu opäť nejaká sťažnosť ohľadom tých dvoch vkladových konaní, ktorú riešil KÚ ZA, vyhodnotil ju ako opodstatnenú v časti, že SK nerozhodla v zákonnej 30 dňovej lehote, pričom spôsob akým rozhodla KÚ ZA nebol riešený. Z riešenia sťažnosti prišiel protokol obžalovanému, z ktorého vyplynulo, aby prijal opatrenia, aby sa na SK zachovávala 30 dňová zákonná lehota na rozhodovanie. Na to jej obžalovaný opäť uložil pokyn, aby konala v týchto veciach a predložil jej výsledky prešetrenia sťažnosti, na čo reagovala, že sa jedná o odstránenie nedostatkov do budúcnosti a nie, aby rozhodla určitým spôsobom. Myslí si, že to bolo v októbri, keď obžalovaný predložil svoje vyjadrenie, nevie už či to bolo mailom alebo osobne, ale toto vyjadrenie je súčasťou spisu. Obrátila sa na ÚGKK SR s tým, že jej neboli vytvorené prac. podmienky na pracovisku, že bola nútená rozhodovať o návrhu na vklad určitým spôsobom, na čo jej prišla odpoveď, že nie je v ich kompetencii riešiť tieto veci a aby sa obrátila na KÚ ZA. KÚ ZA koncom decembra doručil výsledok o prešetrení sťažností s tým, že v časti bola sťažnosť opodstatnená a v časti sa sťažnosťou nezaoberali. V decembri 2011 bola vykonaná na SK Tvrdošín kontrola zo strany ÚGKK SR, ktorej predmetom bolo rozhodovanie o vkladoch a zápisoch listín, súvisiacich s konaniami, kde účastníkom konania bol PD ŽIAREC. Po vykonaní tejto kontroly požiadala obžalovaného, aby jej oznámil výsledok kontroly, čo on odmietol a s výsledkom kontroly sa oboznámila až po jeho odvolaní z funkcie riaditeľa. ÚGKK SR žiadne pochybenia z jej strany nezistil. Správanie sa obžalovaného vo vzťahu k jej osobe bolo ťažko psychicky zvládnuteľné, jeho konanie považovala za porušovanie ľudskej dôstojnosti vo vzťahu k výrokom na jej osobu a ako sa správal po jej vymenovaní do funkcie. Na doplňujúce otázky prokurátora poškodená uviedla, že pokiaľ žiadala od obžalovaného, aby jej povedal akým spôsobom má v dotknutých veciach rozhodnúť, bolo tomu tak preto, že aj napriek jej vyjadreniam stále žiadala, aby vo

veci rozhodla s poukazom na rozhodnutia KS ZA, pričom v týchto rozhodnutiach nebol vyslovený právny názor a chcela tak vedieť, ako si on vykladá rozhodnutia KS ZA. Pokiaľ ide o reakciu na jej žiadosť, aby jej boli spisy odňaté, obžalovaný nijako nereagoval, až v písomnom vyjadrení z októbra 2011 sa vyjadril, že je to výsmech štátneho zamestnanca, keď žiada o odňatie spisu. O prerušení konaní rozhodla z dôvodu, neukončenej reštitúcie, mala o tom vedomosť z rozsiahleho spis. materiálu a tiež Urbár predkladal rôzne rozsudky viacerých súdov, Nález ÚS SR a tiež listinné podklady jej doručil aj obžalovaný a boli tam aj žiadosti o identifikáciu parciel, o ktorých sa už zmieňovala. V iných konaniach sa nestretla s tým, že by zo strany obžalovaného boli ukladané takéto pokyny vo vzťahu k jej osobe. Nejaké pokyny od obžalovaného dostala síce v iných veciach, súviseli predovšetkým s nedodržaním lehoty na rozhodnutie, čo však súviselo s tým, že nemohla vykonávať svoju prácu a potom v týchto veciach nebola dodržaná zákonná lehota. Tieto pokyny obžalovaného plnila, ale neboli to pokyny tak intenzívne, ako v tých dvoch vkladových veciach. Keď sa vrátila späť na pracovisko po ukončení štátnozamestnaneckého pomeru, mohla rozhodovať len v konaniach, ktoré jej prideliť obžalovaný. Za celého pôsobenia na SK sa stretla ešte len s jedným prípadom, kedy zo strany obžalovaného boli ukladané pokyny ako vo veci postupovať, súviselo to tiež so subjektom PD ŽIAREC, jednalo sa o kolegyňu p. J. H.. Nevie o žiadnom internom predpise, ktorý by upravoval postup v prerušených konaniach. V čase ako rozhodovala o prerušení konaní vo veciach č. V 1033/07 a č. V 1999/2006 mala vedomosť o troch právoplatne skončených reštitučných konaniach, ktoré boli vydané k uplatnenému reštitučnému nároku a súviseli aj s časťou nehnuteľností, ktoré sú súčasťou týchto konaní. Z týchto rozhodnutí však nebolo zrejmé o ktorú časť vydaných nehnuteľností sa jednalo, išlo o PK stav bez GP a nebolo zrejmé, ktorá časť tohto pozemku bola vydaná a o ktorej sa ešte nerozhodlo. Ing. C. osobne nepozná, stretla sa s ním keď pracovala na SK. Trestné oznámenie podala z dôvodu, že konanie obžalovaného pociťovala ako nátlak, ako má vo veci rozhodnúť a obávala sa straty zamestnania. V odôvodnení rozhodnutia o prerušení konania necitovala žiadne číslo spisu, v ktorom by bolo rozhodované ohľadom reštitúcie. Čo sa týka zákazu vykonávania funkcie, jednalo sa o mailové podanie od obžalovaného. Obavu o stratu zamestnania mala aj po uplynutí skúšobnej doby, bola v dočasnej štátnej službe a bolo jej naznačené, že obžalovaný má záujem, aby jej miesto bolo obsadené inou osobou.

Svedkyňa poškodená N. H. vypovedala, že pracuje na SK Tvrdošín asi od roku 1996. Ako zapisovateľke jej bol z podateľne doručený a pridelený spis č. Z 891/2011, išlo o záznamovú listinu a na jej zápis mala 60 dní. Keďže sa jednalo o sporné katastrálne územie, jej nadriadenou bola I.. N.Á., predmetnú listinu jej ukázala a ona si ju nechala u seba s tým, že ju zoberie na posúdenie na KÚ ZA. Už si nepamätá, ako to presne prebehlo, len jej I.. N. oznámila, že listinu už nemá, že ju u seba má obžalovaný. Po návrate z dovolenky dostala od obžalovaného mail v znení, že v 36. týždni má predložiť k listine vyjadrenie. Po umožnení, aby nahliadla do korešpondencie medzi ňou a obžalovaným uviedla, že na čl. 220 je mail, na základe ktorého vyzvala PD ŽIAREC, aby doplnili návrh a konanie prerušila. O tomto postupe vyrozumela obžalovaného, ako to vyplýva z čl. 221-222. Potom bola obžalovaným vyzvaná, aby mu vysvetlila prečo v tomto prípade prerušila konanie, celú komunikáciu predložila policajtom. Na SK je veľa listín, kde je prerušené konanie, ale obžalovanému musela zdôvodňovať práve túto jednu konkrétnu listinu. Čo sa dialo ďalej si už nepamätá, písomnú komunikáciu predložila OČTK, je rada, že na všetko už zabudla. Spis Z 891/2011 obsahoval návrh na zápis, prílohou bol GP, PKN protokol č. 278 a ak si dobre pamätá, tak aj overené kópie rozhodnutí súdov. Okrem tejto veci na SK bola typovo obdobná vec, podaná ešte pred nástupom obžalovaného na SK, navrhovateľom bol asi PD ŽIAREC, konanie prerušila, ale keď nastúpil obžalovaný do funkcie, tak si ju zavolať do kancelárie, pýtal sa jej na toto prerušené konanie a vysvetlil jej, že listina sa dá zapísať a ona listinu zapísala. Zapísala ju hneď na druhý deň, pretože si ju obžalovaný na druhý deň opäť zavolať, že čo špekuluje, keď už súhlasila, že ju mala zapísať hneď toho dňa a ako si ju takto dal opäť zavolať, tak si sadla a tú listinu hneď zapísala. Obžalovaný jej nikdy nepovedal, ani medzi štyrmi očami, že ak nevykoná záznam listiny, že ju prepustí, on ju len upozornil na porušenie prac. disciplíny a odvolával sa na zákon o štátnej službe.

Svedkyňa V.. J. I. vypovedala, že v roku 2011 pracovala na SK Tvrdošín v pozícii vedúcej technického oddelenia a v čase neprítomnosti riaditeľa ho zastupovala. Pokiaľ ide o predmetnú vec pamätá si, že I.. N. jedného dňa odišla na KÚ ZA podpísať ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru, zobrala si aj nejaký spis a potom prišla za ňou, ako za zástupkyňou riaditeľa, keďže obžalovaný vtedy čerpal dovolenku a predložila jej služobnú zmluvu na pracovné miesto na SK Tvrdošín. Telefonicky informovala obžalovaného, telefón potom odovzdala I.. N.. Obžalovaný ako riaditeľ nepodával na KÚ ZA žiadosť o pracovné miesto a ani o zamestnanca a vyjadril sa, že nech čaká na chodbe, nakoľko je na dovolenke, ktorú ma riadne vopred nahlásenú. Potom jej telefonoval prednosta KÚ ZA, aby vytvorila

prac. podmienky pre I. N., aby jej zbytočne nešiel plat za žiadnu prácu. Prednostu požiadala, aby jej dal nejaké usmernenie mailom, ale nič nedostala. O uvedenom informovala obžalovaného, kde potom už išlo o komunikáciu medzi obžalovaným ako riaditeľom a prednostom. I. N. vykonávala zápisy listín na LV. Keďže už bola zamestnankyňou SK, vrátila sa do pôvodnej kancelárie na svoje pôvodné miesto, kde mala k dispozícii počítač, na ktorom mala prístup k informáciám katastra, k LV, ale nemala prístup k programu ako vkladárka. Tiež nemala k dispozícii pečiatku a nemala ani kľúče od kancelárie. Po návrate obžalovaného z dovolenky sa už tejto veci nevenovala, nebolo to v jej kompetencii. Čo sa týka vzťahu medzi I. N. a obžalovaným povedala by, že ich vzťahy boli intenzívnejšie, nakoľko riešili problémové veci. Tým myslí veci, týkajúce sa "nášho" k. ú. B., to je už dlhšie trvajúci problém asi od roku asi 1994-1995 spočívajúci v rámci nepresne definovaného reštitučného rozhodnutia. Tie reštitučné rozhodnutia boli vlastne problémové medzi Urbárom Tvrdošín a PD ŽIAREC. Nevie posúdiť, či obžalovaný mal nejaký iný záujem, môže potvrdiť, že študoval zákony a snažil sa veci riešiť. Obžalovaného vnímala viac ako riadiaceho pracovníka ako zaujatého.

Svedok Z. C. vypovedal, že osobne ako predseda PD ŽIAREC uvítal, že obžalovaný bol menovaný za riaditeľa SK Tvrdošín. Poznal ho ešte z obdobia, keď bol členom správnej rady Úradu práce v Tvrdošine a prednostom Okresného úradu Tvrdošín. Z predchádzajúcej činnosti vedel, že obžalovaný je osobou principiálnou, zásadovou, ktorá si váži právne predpisy. Veril, že za jeho pôsobenia na SK Tvrdošín dôjde k zlepšeniu práce, nakoľko dovtedy to bola správa katastrofy a nie správa katastra. Pokiaľ ide o návrhy na vklad vlastníckeho práva v danej veci, ktoré súvisia s predmetom obžaloby, tieto návrhy na vklad predkladali fyzické osoby a PD ŽIAREC. PD ŽIAREC a fyzické osoby, ktoré boli účastníkmi dotknutých kúpnych zmlúv ho splnomocnili, aby ich zastupoval v katastrálnych konaniach, vrátane odvolacích konaní. Keďže tieto osoby zastupoval, mal dokonalý prehľad o stave a predmete týchto konaní a riešil problémy súvisiace aj s týmito vkladmi, a to tak s predchodcami obžalovaného, ako aj s obžalovaným. Keďže zastupoval aj ďalších osemnásť osôb, tak tieto osoby sa dotazovali, ako sa rieši problém v súvislosti so sťažnosťami, ktoré podali na postup zamestnancov SK, tieto veci riešil písomne ako aj telefonicky aj s obžalovaným, ako riaditeľom, pričom neraz voči nemu vystúpil aj kriticky, pretože na SK sa nič nemenilo. Medzi nimi bol čisto pracovný vzťah, nejednalo sa o priateľský vzťah a neskôr sa dozvedel, že obžalovaný je obviňovaný z toho, že konal v záujme PD Žiarec a začal ho ľutovať ako človeka, ale nie ako priateľa. S obžalovaným bol v telefonickom kontakte. Telefonicky riešili rôzne veci, a to aj keď za ním prišli iné fyzické osoby, ako za predsedom družstva, že mali problémy na SK, často sa stalo, že osobne zavolať riaditeľovi a tiež sa snažil obžalovaného psychicky podržať.

Svedok N. I. G. vypovedal, že bol vo funkcii prednostu a vedúceho služobného úradu Katastrálneho úradu Žilina do 1. augusta 2012, pričom túto funkciu zastával asi 18 mesiacov. Keďže bol prednostom, z pozície tejto funkcie riešil viaceré sťažnosti, ktoré sa týkali nielen SK Tvrdošín, ale aj iných SK v pôsobnosti kraja. Pre odstup času si detailne nepamätá na konkrétne veci v súvislosti so sťažnosťami podanými na činnosť správ katastra a nespomína si na sťažnosti vo vzťahu k SK Tvrdošín. Pamätá si, že sťažnosti boli podané obžalovaným, p. N. a p. C., ako štatutárom PD ŽIAREC. Ako prednosta situáciu na SK Tvrdošín vnímal tak, že po menovaní V. H., ako riaditeľa SK Tvrdošín, riešili aj s obžalovaným bežné pracovné otázky, ktoré sa zo začiatku netýkali sporných pozemkov v k.ú. B.. Od istého okamihu však dochádzalo k tomu, že obžalovaný s ním intenzívnejšie komunikoval vo veci predmetných sporných pozemkov a niektorých zamestnancov SK Tvrdošín. V niektorých podaniach obžalovaného boli aj námietky voči postupu zamestnankyne N., ktorá pôsobila na SK v Tvrdošine ako vkladárka, isté obdobie ako vedúca oddelenia zápisu práv k nehnuteľnostiam. Z obsahu mailov, ktoré mu boli doručené od obžalovaného vycítil, že pôsobí na poškodenú N. v niektorých vkladových konaniach, v ktorých mala povinnosť konať a rozhodovať. Nevie odpovedať na otázku, že či riaditeľ SK mohol zadávať úlohy, resp. pokyny svojim zamestnancom ako majú rozhodnúť v konkrétnych veciach, ale vo všeobecnosti si myslí, že rozhodovanie vkladára je nezávislé a neovplyviteľné. Hmlisto má vedomosť, že obžalovaný mal dať pokyn poškodenej N.Č., ako má rozhodnúť v konkrétnom konaní, ktorého okolnosti si už nepamätá. Takúto vedomosť má z mailovej komunikácie od obžalovaného, išlo o maily obžalovaného, ktorými sa na neho obracal ako prednostu, aby ukončil štátnozamestnanecký pomer s poškodenou N., jeho dôvody boli uvádzané v mailoch. Pokiaľ si pamätá, tak obžalovaný písomnou formou žiadal, aby bol s poškodenou N. ukončený štátnozamestnanecký pomer, pričom spochybňoval jej odbornosť a tiež zákonnosť jej postupov v niektorých katastrálnych konaniach. Štátnozamestnanecký pomer s ňou ukončený nebol. Má vedomosť, že takéto podnety od obžalovaného boli podané aj na ÚGKK. Obžalovaný sa snažil vyargumentovať, že ako prednosta má povinnosť rešpektovať jeho návrh v súvislosti s ukončením štátnozamestnaneckého pomeru s poškodenou N.Z.. Pokiaľ ide o

pani H. vo vzťahu k nej bola obdobná situácia, ako vypovedal ohľadom vzťahu k poškodenej N.. Obžalovaný sa takto intenzívne, ako to bolo v prípade PD ŽIAREC na neho ako prednostu v iných prípadoch nekontaktoval. Počas výkonu funkcie prednostu sa nestretol s tým, že by niekto z riaditeľov SK vystupoval tak intenzívne ako obžalovaný ohľadom nejakých vkladov vlastníckeho práva. Nepamätá si, že dňa 12.8.2011 mala byť opäť uzatvorený služobný pomer s poškodenou N., ale má vedomosť o tom, že obžalovaný istú dobu znemožňoval poškodenej vykonávať prácu vkladárky. Takúto informáciu mal z mailovej komunikácie od poškodenej a informoval ho o tom aj obžalovaný. Poškodená ho informovala mailom, že nemá vytvorené riadne pracovné podmienky na výkon svojich pracovných povinností a úloh, formou sms trval na tom, aby obžalovaný ako riaditeľ poškodenej vytvoril riadne pracovné podmienky. Problémom bolo, ak si dobre pamätá, prístup do kancelárie, prístup k niektorým spisom a pracovnej technike. Vyjadril sa, že ak je nečinný vkladár, ostáva na posúdení riaditeľa SK, ako bude vo veci postupovať, môže vydať nejaké stanovisko, ako má nečinný zamestnanec v konaní postupovať, ale nie je si istý, že či také stanovisko je záväzné. Záleží to od konkrétnej situácie, resp. právnej argumentácie jednej a druhej strany.

Svedkyňa N.. W. Q. vypovedala, že je zamestnankyňou Úradu geodézie, kartografie a katastra SR, niekedy v roku 2011 boli na úrad doručené dve sťažnosti od subjektov PD Žiarec Tvrdošín a Urbáru Tvrdošín a na SK Tvrdošín bola vykonaná kontrola. Kontrola bola vykonaná dňa 06.12.2011, kde prvýkrát osobne stretla obžalovaného. Kontrola sa týkala postupov pri návrhoch na vklad ohľadom nehnuteľností, ktoré boli predmetom podaných sťažností, ktoré boli vyhodnotené ako neopodstatnené. Na SK rozhodovala o návrhoch na vklad N.. N., ktorá bola osobou s odbornou spôsobilosťou rozhodovať o návrhoch na vklad, bola oprávnená konať samostatne a nikto nemohol zasahovať do jej rozhodovacej činnosti, pokiaľ ide o prebiehajúce konania o návrhu na vklad. Predmetom kontroly bol aj zápis GP záznamom č. Z 891/2011. Výsledkom kontroly odboru katastrálnej inšpekcie v súvislosti s prešetrením záznamovej listiny Z 891/2011 bolo, že zápis GP bez listín preukazujúcich vlastnícke právo nie je možný. Ďalej uviedla, že e-mailová komunikácia medzi obžalovaným a N.. N. a p. H. im bola doručená, podania poškodených boli vzaté len na vedomie, pretože ich zamestnávateľom resp. služobným úradom bol KÚ ZA. Z rovnakých dôvodov nemohol úrad konať ani o sťažnosti N.. N. v súvislosti so zabezpečením pracovných podmienok. Následne sa svedkyňa vyjadrovala k spornosti vlastníckych práv v k.ú. obce D..

Postupom podľa § 269 Tr. poriadku boli prečítané rozsiahle listinné dôkazy, najmä e-mailová komunikácia medzi obžalovaným a svedkyňami poškodenými, fotokópie návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností pod sp. zn. V 1033/07 a pod sp.zn. V 1999/2006 spolu príslušným obsahom spisu SK Tvrdošín, záznamovú listinu sp. zn. č. Z 891/2011 spolu s príslušným spisovým materiálom SK Tvrdošín, rozhodnutie SK Tvrdošín o prerušení konania z 21.01.2011, protokol o kontrole č. 22/2011 ÚGKK Slovenskej republiky zo dňa 07.12.2011, protesty prokurátorov Okresnej prokuratúry Námestovo a Okresnej prokuratúry Dolný Kubín podané vo vzťahu k rozhodnutiam SK Tvrdošín, ktorými boli povolené vklady vlastníckeho práva, a to aj v dotknutých vkladových konaniach a obdobných veciach a na to nadväzujúce rozhodnutia KÚ v Žiline o protestoch prokurátora a aj rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, rozhodnutia ÚGKK SR, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky dotýkajúce sa aj sporného územia a dokladujúce existenciu vlastníckych sporov k sporným nehnuteľnostiam medzi PD ŽIAREC a Urbárskymi spolumajiteľmi, pozemkové spoločenstvo Tvrdošín. Tiež boli oboznámené služobné interné predpisy Katastrálneho úradu v Žiline: služobný poriadok, pracovný poriadok, organizačné poriadky spolu s dodatkami, výpisy z prichádzajúcich a odchádzajúcich telefonických hovorov, prichádzajúcich a odchádzajúcich SMS a MMS, ktorých účastníkom bol obžalovaný, jednalo sa o obdobie od 18.1.2011 do 26.8.2011, menovací dekrét I.. N. do pozície vedúcej oddelenia a iné listinné dôkazy.

Podľa § 189 ods. 1,2 písm. a/, b/ Tr. zákona kto iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, a taký čin spácha závažnejším spôsobom konania, na chránenej osobe, potrestá sa odňatím slobody na štyri roky až desať rokov.

Objektom tohto trestného činu je záujem spoločnosti na ochrane slobodného rozhodovania jednotlivca v najširšom zmysle. K dokonaniu trestného činu dochádza už použitím násillia alebo hrozby násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy.

Podľa § 138 písm. b/, g/ h/ Tr. zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu po dlhší čas, využitím tiesne, neskúsenosti, odkázanosti alebo podriadenosti, porušením dôležitej

povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Podľa § 139 ods. 1 písm. h/ Tr. zákona chránenou osobou sa rozumie verejný činiteľ alebo osoba, ktorá plní povinností uložené na základe zákona.

Podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, prekročí svoju právomoc potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov.

Objektom tohto trestného činu je záujem spoločnosti na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb.

Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt, t.j. verejný činiteľ, pričom z hľadiska zavinenia úmysel páchatel'a okrem konania musí zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Zákonný znak v úmysle spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech charakterizuje pohnútku konania páchatel'a , ktorá sa musí preukázať. Pod neoprávneným prospechom sa rozumie akékoľvek neoprávnené zvýhodnenie či už materiálne, alebo nemateriálnej povahy.

Podľa § 128 ods. 1 Tr. zákona verejným činiteľom sa na účely tohto zákona rozumie prezident Slovenskej republiky, poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, poslanec Európskeho parlamentu, člen vlády, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudca, prokurátor alebo iná osoba zastávajúca funkciu v orgáne verejnej moci, príslušník ozbrojených síl, osoba v služobnom pomere, starosta, predseda vyššieho územného celku, poslanec orgánu územnej samosprávy, štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, notár, súdny exekútor, člen lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osoba, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. Verejným činiteľom je aj sudca alebo úradník medzinárodného súdneho orgánu uznaného Slovenskou republikou alebo funkcionár alebo iný zodpovedný pracovník orgánu činného v trestnom konaní iného štátu, orgánu Európskej únie alebo orgánu vytvoreného spoločne členskými štátmi.

Vychádzajúc z definície verejného činiteľa § 128 ods. 1 Tr. zákona tak obžalovanému, ktorý bol v postavení vedúceho pracovníka- riaditeľa SK ako aj poškodenej N.. W. N., ktorá rovnako bola v štátnozamestnaneckom pomere a rovnako sa podieľala na plnení úloh spoločnosti a štátu a používala pritom právomoc, ktorá jej bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená zákonom, bez akýchkoľvek pochybností im prináleží postavenie verejného činiteľa.

Okresný súd na základe výsledkov dokazovania na hlavných pojednávaníach zo dňa 26.09.2013, zo dňa 12.11.2013, zo dňa 12.12.2013, zo dňa 18.11.2014 a zo dňa 13.01.2015, pričom prihliadal iba na skutočnosti, ktoré boli prebraté a na dôkazy, ktoré boli súdom vykonané, rozsudkom zo dňa 13.1.2015 č. k. 6T/64/2013-679 obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku s odôvodnením, že skutok, nie je trestným činom. Oslobodzujúci verdikt súd v podstate odôvodnil, že skutky boli spáchané a okresný súd aj po morálnej stránke odsúdil konanie obžalovaného, ale vzhľadom na všetky okolnosti za akých ku konaniu došlo, na skutkové okolnosti za akých ukladal obžalovaný pokyny poškodenej v súvislosti s jeho obranou a pohnútkou, že iba chcel dosiahnuť, aby sa v prerušených konaniach pokračovalo, a to bez ohľadu na výsledok rozhodnutia, že konkrétny pokyn na rozhodnutie o povolení vkladu bol uložený dňa 28.6.2011, a to na opakovanú žiadosť poškodenej, kde poškodená požiadala, aby jej obžalovaný písomne uložil, ako má vo veciach rozhodnúť, tiež s poukazom aj na bezúhonnosť obžalovaného súd v sumáre týchto skutočností dospel k záveru, že konanie obžalovaného nie je trestným činom, pričom vo svojom rozhodnutí poukázal na zásadu ultima ratio; že trestné právo možno použiť len v prípadoch, ktoré možno označiť ako za závažné excesy zo súkromnoprávných a pracovnoprávných vzťahov, ktoré už zjavne presahujú ich rámec. Trestné právo má byť najkrajnejším prostriedkom typovo najzávažnejších prípadov porušenia práva (zásada subsidiarity

trestnej represie). Súd vo svojom oslobodzujúcom rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade došlo k neoprávnenému konaniu obžalovaného, a to bez ohľadu na to, čo obžalovaného k jeho konaniu viedlo, pretože nebol oprávnený ukladať poškodenej úlohy, ako má rozhodovať o návrhoch na vklad v konkrétnych veciach, pretože poškodená na rozdiel od neho mala na takéto rozhodovanie osobitnú odbornú spôsobilosť a z jeho strany tak išlo o jednoznačné prekročenie právomoci riaditeľa SK, riešenie tohto prekročenia právomoci však bolo podľa názoru súdu v kompetencii služobného úradu. Tiež súd v prípade zločinu vydierania dospel k záveru, že nebol naplnený pojmový znak hrozby inej ťažkej ujmy, keďže nebolo v právomoci obžalovaného rozhodnúť o disciplinárnom postihu poškodenej a ani ju prepustiť zo zamestnania, pretože služobným úradom bol Katastrálny úrad v Žiline, pričom poškodená ako osoba s právnym vzdelaním vedela, že iba prednosta ako vedúci služobného úradu plní úlohy spojené s uplatňovaním štátnozamestnaneckých vzťahov. V prípade konania obžalovaného pod bodmi I./ až IV./ kvalifikovaného ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa za použitia zásady in dubio pro reo, súd vychádzal z toho, že ku konaniu popísaného v obžalobe došlo, ale súd nemal preukázané, že obžalovaný konal v úmyselné zadovážiť inému neoprávnený prospech (konkrétne v tomto prípade subjektu Žiarec, poľnohospodárske družstvo), čím dospel k záveru, že nebol naplnený jeden z obligatórnych znakov skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Obžalovaný sa bránil, že sa nestotožnil s prerušením konania, nevidel zákonný dôvod na prerušenie konania a taký postup považoval za nečinnosť úradu a on iba chcel, aby sa vo veci rozhodlo o povolení alebo zamietnutí návrhu na vklad s tým, že proti rozhodnutiu je opravný prostriedok a konkrétny pokyn na povolenie vkladu vydal až po tom, ako ho poškodená opätovne požiadala, aby jej uviedol, ako má vo veci rozhodnúť. Súd tiež uviedol, že dôkaz o tom, že obžalovaný konal v záujme družstva bol produkovaný podľa názoru súdu iba na dohadoch, vychádzajúc z intenzívneho telefonického kontaktu (prichádzajúce a odchádzajúce hovory) medzi obžalovaným a predsedom družstva. Svedok V. C. a obžalovaný tieto tvrdenia v obžalobe odmietli. Súd tieto skutočnosti vyhodnotil v zmysle zásady in dubio pro reo a keďže v prípade skutkov pod bodmi I./ až IV./ tak podľa názoru súdu nebolo preukázané, že obžalovaný konal v úmyselné zadovážiť inému neoprávnený prospech, obžalovaného oslobodil, že skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor. Na podklade podaného odvolania Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd uznesením č. k. 2To/42/2015-697 zo dňa 15.7.2015 zrušil rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 13.1.2015 a vrátil mu vec, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom zrušenia rozhodnutia súdu bolo, že prvostupňový súd vykonal dôkazy v potrebnom rozsahu, odvolací súd sa však nestotožnil s úvahami právneho charakteru, s právnym hodnotením dôkazov, na základe ktorých prvostupňový súd dospel k oslobodzujúcemu verdiktu.

Súd v zmysle intencií rozhodnutia odvolacieho súdu vykonal hlavné pojednávanie dňa 15. 4. 2016, na ktorom odmietol návrh obhajoby na V. C. S., ku skutočnostiam ohľadom reštitúcie pozemkov a dôvodnosti prerušenia konania vo veciach č. V1033/2007 a V1999/2006. Súd uvedený návrh odmietol z dôvodu, že objasnenie uvedených skutočností nemalo vplyv na rozhodnutie ohľadom viny obžalovaného zo súdených trestných činov, skutočnosti, ku ktorým mal navrhnutý svedok vypovedať presahovali rámec potreby vykonávania dokazovania. Zároveň na uvedenom hlavnom pojednávaní, po oboznámení sa s rozhodnutím odvolacieho súdu prvostupňový súd prehodnotil svoje právne úvahy a závery predovšetkým v otázke viny obžalovaného a dňa 15.4.2016 vyhlásil rozsudok č.k. 6T/64/2013-776, ktorým obžalovaného uznal vinným pod bodmi I. a II. zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zákona a v bodoch I. až IV. z pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona. Obžalovanému uložil podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona a § 37 písm. h/ Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a na výkon trestu odňatia slobody obžalovaného zradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Prvostupňový súd zhrnul svoje závery ohľadom skutkových zistení, kde dospel k rovnakému záveru ako aj vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, že skutky (spáchané v pokračovacom konaní) pod bodmi I. až IV. sa stali a tieto spáchal obžalovaný a tieto naplňajú právnu kvalifikáciu tr. činov vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zákona a zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona. Súd zároveň uviedol, akým spôsobom hodnotil jednotlivé dôkazy, a to tak jednotlivo ako aj vo svojom súhrne a akými právnymi úvahami sa riadil pri posudzovaní skutku pod bodmi I. až IV.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal odvolanie obžalovaný a Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd uznesením č. k. 2To/50/2016-928 zo dňa 9.11. 2016 odvolanie obžalovaného zamietol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2To/50/2016-928 zo dňa 9.11. 2016, ako aj rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 6T/64/2013 - 776 zo dňa 15. 4. 2016 podal obžalovaný prostredníctvom obhajcu dňa 7.3.2017 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. poriadku. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Tdo 39/2017 z 6.12. 2017 dovolanie obžalovaného zamietol.

Dňa 28.3.2018 bola Ústavnému súdu SR doručená sťažnosť obžalovaného zastúpeného obhajcom, na podklade ktorej bol dňa 7.2.2019 vydaný Nález Ústavného súdu SR č. k IV.ÚS 558/2018 -748, ktorým bolo rozhodnuté, že došlo k porušeniu základného práva obžalovaného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/50/2016 zo dňa 9.11. 2016 a k porušeniu základného práva obžalovaného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základne právo na obhajobu čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 39/2017 z 6.12. 2017.

Nález Ústavného súdu SR č.k IV.ÚS 558/2018-748 zo dňa 7.2.2019, ktorým bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 2To/50/2016-928 zo dňa 9.11.2016, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 39/2017 z 6.12.2017 sa nezaoberalo a neriešilo otázku viny či neviny obžalovaného v tomto konaní. Nálezom Ústavného súdu SR bolo konštatované porušenie základných práv obžalovaného, a to v dotknutých článkoch Ústavy SR a citovaného Dohovoru, išlo o výstupy týkajúce sa procesného charakteru, Ústavný súd SR sa zaoberal otázkou, či v tomto trestnom konaní boli postupmi súdov dodržané všetky práva obžalovaného, či pred vydaním rozhodnutia súdu v tak zásadnej otázke ako je otázka viny a neviny bolo vykonané z pohľadu procesných práv spravodlivé konania a bolo konštatované, že k porušeniu práv obžalovaného došlo, ale nálezom nebola riešená otázka viny či neviny obžalovaného. Otázka viny a neviny je otázkou, ktorú má zodpovedať opätovne okresný súd, a to na podklade vykonaného dokazovania a následne má vo veci presvedčivo otázku viny či neviny odôvodniť vo svojom rozhodnutí, voči ktorému má obžalovaný právo podať si riadny opravný prostriedok. Konštatované porušenie práv sa vo vzťahu k prvostupňovému súdu primárne dotýkalo, že rozhodnutie prvostupňového súdu ktorý najskôr obžalovaného spod obžaloby oslobodil a následne na podklade nezmeneného skutkového stavu ho odsúdil, bolo nedostatočne odôvodnené pokiaľ ide o zmenu právneho názoru, okresný súd nevysvetlil svoj odklon od predchádzajúcich právnych záverov a obžalovaný sa tak nemohol účinným spôsobom brániť proti odsudzujúcemu rozsudku súdu.

V nadväznosti na Nález Ústavného súdu SR č.k IV.ÚS 558/2018-748 zo dňa 7.2.2019 Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 2To/13/2019-1108 zo dňa 10.7.2019 zrušil rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4.2016 a vrátil mu vec, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Vo svojom rozhodnutí zhrnul celú chronológiu rozhodovania súdov v merite veci, okresnému súdu vytkol, že žiadnym spôsobom nevysvetlil svoj odklon od svojich predchádzajúcich právnych záverov, týkajúcich sa najmä rozhodujúcich skutočností, na ktorých založil svoj predchádzajúci oslobodzujúci rozsudok, s tým, že súd nepopiera možnosť, aby súd prvého stupňa po zrušení rozsudku a vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie aj bez doplnenia dokazovania a pri nezmenenom skutkovom stave ďalším rozsudkom vo veci rozhodol o vine obžalovaného inak ako v predchádzajúcom rozsudku. V takomto prípade je však súd prvého stupňa povinný zmenu postoja k otázke viny obžalovaného náležite zdôvodniť, osobitne so zameraním sa na skutočnosti majúce podstatný význam pre rozhodnutie o vine obžalovaného. Z odvolania obžalovaného, ako aj obsahu spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný dňa 14.4.2016 písomným podaním, ako aj v priebehu hlavného pojednávania dňa 15.4.2016 navrhol doplnenie dokazovania o výsluch svedka V.. C. S., ktorý sa mal vyjadriť k okolnostiam týkajúcim sa reštitučných konaní, ktoré mali byť dôvodom prerušenia vkladových konaní poškodenou N.. N.. Okresný súd návrh odmietol, čo v napadnutom rozsudku odôvodnil tým, že „objasnenie uvedených skutočností nemalo vplyv na rozhodnutie ohľadom viny obžalovaného zo súdených trestných činov, skutočnosti, ku ktorým mal navrhovaný svedok vypovedať, presahovali rámec vykonávaného dokazovania.“ V súvislosti s odmietnutím dôkazného návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedka Ing. C. S. krajský súd vytkol nedostatočné (len všeobecné) zdôvodnenie odmietnutia tohto dôkazného návrhu obžalovaného a rozhodnutie o odmietnutí návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedka V.. C. S. nepovažuje za vecne správne a zákonné. Obžalovanému sa obžalobou podanou v tejto trestnej veci

kladie za vinu, že poškodenej N.. W. N. mal ukladať pokyny na vydanie rozhodnutia vo vkladových konaniach špecifikovaných v obžalobe i napriek tomu, že tieto vkladové konania boli prerušené z dôvodu právoplatne neskončených reštitučných konaní k nehnuteľnostiam, ktoré mali byť predmetom prevodu. Obžalovaný však spochybňuje existenciu v tom čase vedených reštitučných konaní a poukazuje na to, že predmetné reštitučné konania nie sú špecifikované ani v rozhodnutiach o prerušení vkladových konaní. Nakoľko vyriešenie otázky, či v čase prerušenia vkladových konaní boli skutočne vedené reštitučné konania, je dôležitým z hľadiska rozhodnutia o vine obžalovaného, bude potrebné, aby okresný súd po vrátení veci vyhovel dôkaznému návrhu obžalovaného a vypočul obžalovaným navrhnutého svedka V.. C. S. k reštitučným konaniam, ktoré mali byť dôvodom prerušenia vkladových konaní.

Okresný súd po vrátení veci, na hlavnom pojednávaní dňa 23.4.2021 podľa § 277 ods. 5 Tr. poriadku oboznámil podstatný obsah zápisníc z predchádzajúcich hlavných pojednávaní a doplnil dokazovanie výsluchom svedka V.. C. S..

Svedok V.. C. S. vypovedal, že ku skutkom kladeným obžalovanému za vinu sa vyjadriť nevie, keďže nepracoval a ani nepracuje na SK Tvrdošine. Je zamestnaný na Okresnom úrade Námestovo, pozemkový a lesný odbor, pozemkové oddelenie, v pozícii hlavný radca a na tomto úrade pracoval aj v roku 2011, zastával vtedy pozíciu samostatného radcu. Na otázky obžalovaného odpovedal, že Pozemkový úrad v Dolnom Kubíne dňa 24.01.1995 rozhodnutím č. ROK 194-1-A1/1995, ktorým bolo rozhodnuté o vydaní nehnuteľností pre spol. urbár Tvrdošín, išlo o k. ú. U. a k. ú. D.. Na základe identifikácie parciel SK Dolný Kubín, vo výroku rozhodnutí sa ocitli ako PK parcely, boli na výmeru zidentifikované, ale vo Vitanovej nebola určená výmera a tak sa rozhodlo, že ktoré sa vydať dajú sa vydajú, podľa toho sa parcely rozdelili. Bolo treba preštudovať LV XXX pre k.ú. D. a k.ú. U., kde museli kontrolovať, či zápisy, ktoré sú uvedené v PK protokole č. 1 sú obhospodarované podľa zákonného článku XIX. z roku 1898 a Zák. č. 2/1958 Zb.. Tieto parcely kolegovia rozdelili a ostali na reštitúciu parcely, ktoré ostali. Parcela č. 7201 (z prot. č. 287 k.ú. D. pozn. súdu), na tieto parcely bola reštitúcia ukončená, lebo bol založený LV č. XXXX k.ú. U. a LV č. XXX a LV č. XXX v k.ú. B.. Dňa 15.03.2011 na základe žiadosti SK Tvrdošín, vypracoval list, ktorý predložil do spisu (založený na č.l. 1415-1416). Správny orgán vydal nehnuteľnosti, na základe ktorých vznikli LV, na ktorých boli napísané oprávnené osoby ako vlastníci, ešte bolo treba urobiť z časti parciel náhradu, išlo o náhradu za zastavané pozemky za nehnuteľnosti na ktorých je založený LV. Správny orgán vždy keď vydáva rozhodnutie o náhrade si musí vyžiadať identifikáciu parciel predmetných nehnuteľností, a preto tam bola identifikácia, aby si porovnali stav, nakoľko ho nemali zameraný. Táto identifikácia neslúžila na vydanie nehnuteľnosti, ale na určenie náhrady. Pani predsedníčka ÚKGK SR p. Q., sa vyjadrila, že prečo bolo prerušené prerušené konanie, predtým nejaký úradník prerušil konanie, lebo sa jednalo o vklad VP nejakých chatárov a zrejme p. JZ. prerušila znova konanie. Rozhodnutím ROK 194-1-A1/195 zo dňa 24.01.1995 sa vydali nehnuteľnosti, rozhodnutie č. 98/00946-017 zo dňa 12.06.1998 boli nehnuteľnosti, ku ktorým nebolo možné priznať vlastníkov, nakoľko sa na tieto nehnuteľnosti nevzťahoval zákonný článok XIX. z roku 1898 a boli oddelené od tých, ku ktorým sa mohla priradiť reštitúcia. Nebolo to jasné, bolo to treba urobiť nejakou zákonnou cestou. Tam boli rozdelené rozhodnutia na A1 až A3 až A5, boli to pasienky a tie ostatné boli lesy. Takto sa členila parcela č. 6895, a keby mal pred sebou protokol, mohol by sa vyjadriť ku všetkým parcelám. Táto problematika je zložitejšia. Aj parcela č. 7201 bola rozdelená na lesy a pasienky, pričom na pasienkoch sa začali stavať chaty. Na otázku, či v roku 2011 a následnom období ešte OPU NO vykonávali nejaké úkony v dotknutých konaniach svedok odpovedal, že ešte žiadali identifikáciu parciel, pre súdy robili vyjadrenia a šetrenia k zomrelým osobám z LV. Identifikácia parciel sa r. 2011 týkala aj zastavaných pozemkov. Na otázku, či sa v reštitúcii vydávajú zastavané pozemky svedok odpovedal, že zastavané pozemky sa v reštitučnom konaní nevzdávajú, ale podľa § 11 Zákona č. 229/1991 Zb. ak ide o nejakú usadlosť, ktorá slúži poľnohos. účelu alebo lesnému, tak takéto pozemky bolo možné vydať. V roku 2011 bolo ukončené reštitučné konanie pre urbárikov, lebo boli vydané LV a kvôli náhrade sa robila identifikácia, aby zistili stav, lebo v zákone je uvedené, že ak je založený LV, tak sa pozemok nevydáva. Identifikácia sa týkala hlavne vyčíslenia náhrady.

Podľa § 278 ods. 1 Tr. poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu.

Podľa § 278 ods. 2 Tr. poriadku ak nejde o prípad podania obžaloby po konaní návrhu na dohodu o vine a treste podľa § 232 ods. 4 alebo 5 Tr. poriadku, súd môže pri svojom rozhodnutí prihlíadať len na

skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku súd hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán. Súd sumarizujúc vyššie uvedené výsledky dokazovania na hlavných pojednávaniach, pričom prihliadal iba na skutočnosti, ktoré boli na hlavných pojednávaniach prebraté a na dôkazy, ktoré boli vykonané, mal bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania pod bodmi I./ a II./ kvalifikovaného ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zákona a pod bodmi I./ až IV./ ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona. Obžalovaný sa v podstate k skutkovým tvrdeniam popísaným pod bodmi I./ až IV./ priznal. Usvedčovaný bol tiež výpoveďami poškodených, vypočutých svedkov a keďže komunikácia medzi obžalovaným a poškodenými prebehla prevažne v písomnej podobe, usvedčovaný bol aj touto písomnou komunikáciou, písomnou komunikáciou medzi obžalovaným a prednostom KÚ Žilina, sťažnosťami poškodenej N.. W.. N., ktorými sa domáhala preskúmania postupu obžalovaného a celou radou listinných dôkazov, najmä rozhodnutí katastrálnych a pozemkových úradov, súdov, prokuratúry (či už v dotknutých katastrálnych konaniach, al. vo veciach skutkovo a právne prepojených s dotknutými katastrálnymi konaniami), protokolmi o vykonanej kontrole a pod. Obrana obžalovaného spočívala skôr na obhajovaní svojho konania a argumentácii, prečo nemôže byť jeho konanie posúdené ako trestný čin. Súd upravil skutkovú vetu v bode I./ obžaloby, a to ohľadom ohraničenia ukončenia skutku, súd ohraničil skutok dátumom do 13.10.2011 (v obžalobe a v predchádzajúcom odcudzujúcom rozsudku súdu bol skutok ohraničený dátumom do 9.1.2012, čomu nezodpovedal zistený skutkový stav. Súd ohraničil skutok vychádzajúc z poslednej listinnej komunikácie z 13.10.2011 na čl. 140, adresovanej poškodenej N.. N., v ktorej obžalovaný konštatoval, že nespĺnenie opakovane zadanej úlohy s termínom do 12.10.2011 považuje za závažné porušenie pracovnej disciplíny, a v tomto smere bude informovať služobný úrad. Skutok bol upravený v súlade so zásadou zákaz reformatio in peius (zákazu zmeny v neprospech obvineného), súd mohol skutok upraviť, keďže bol upravovaný v jeho prospech.

Obrana obžalovaného v súhrne prezentovaná na hlavných pojednávaniach, v podaných opravných prostriedkoch voči rozhodnutiam súdu a jeho vyjadreniach spočívala okrem napádaného procesného postupu súdov, vytknutého v Náleze Ústavného súdu SR aj v tom, že ako riaditeľ SK Tvrdošín písomne emailom z 28.3.2011, resp. písomnosťami z 3.5.2011 a z 28.6.2011 síce ukladal poškodenej N.. N. opakovane úlohu, aby vydala rozhodnutia v nadväznosti na rozsudky Krajského súdu Žilina, sp.zn. 29Sp/25/2009 a sp.zn. 29Sp/23/2009, ale týmito rozsudkami boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia v dotknutých katastrálnych konaniach, v ktorých bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva, pričom poškodená N.. N. dňa 21.1.2011 prerušila konanie s odôvodnením, že je potrebné vyriešiť predbežnú otázku, ktorá v tom čase neexistovala, pretože reštitučné konania už boli ukončené. Bránil sa, že vo svojich pokynoch poškodenú len informoval, že nespĺnenie úlohy bude považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny a nie je pravdou, že by poškodenú vydieral, pod hrozbou straty zamestnania., čo poškodená N.. N., ako aj poškodená N.. H. potvrdili vo svojich výpovediach. V komunikácii medzi ním a poškodenou až do dňa 28.6.2011 neuviedol, aké rozhodnutie má poškodená vydať, až na jej opakovanú žiadosť ju usmernil, aby v prerušených konaniach vydala rozhodnutie o povolení vkladu, pričom jeho snahou bolo len to, aby bolo vydané zákonné rozhodnutie a tieto konania neboli prerušené a bol si tiež vedomý, že proti takémuto rozhodnutiu je prípustný opravný prostriedok, ktorý mohli účastníci konania využiť. Ako riaditeľ takto postupoval na naliehanie účastníkov katastrálneho konania, ktorí sa na neho obrátili ako na riadiaceho pracovníka a poukazovali na nečinnosť poškodenej. Podľa obhajoby, takéto konanie nemožno právne kvalifikovať pod skutkovú podstatu zločinu vydierania aj z dôvodu, že poškodená ako právnický vzdelaná osoba si bola veľmi dobre vedomá, že obžalovaný z pozície riaditeľa podľa zákona o štátnej službe nie je osobou oprávnenou riešiť ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru, takouto právomocou nedisponoval a jedine mohol podať návrh na disciplinárne konanie, ktoré pripravuje osobný úrad KÚ v Žiline. Samotné oznámenia, že bude považovať jej konanie za závažné porušenie pracovnej disciplíny neznamená, že k porušeniu pracovnej disciplíny došlo. Tým, že keď obžalovaný usmernil poškodenú, aké rozhodnutie by mala vydať, toto jeho konanie jednoznačne nenapĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania, ale ide len o porušenie práv štátneho zamestnanca tak, ako má na mysli ustanovenie § 65 Zákona o štátnej službe. Takéto jeho vyjadrenie nemožno považovať za povahu inej ťažkej ujmy, tak ako má na mysli skutková podstata zločinu vydierania. Hrozba ťažkej ujmy v konkrétnom danom prípade v osobe poškodenej

absolútne absentovala, pretože ide o osobu s vysokoškolským právnickým vzdelaním a ako taká musela byť presvedčená, že iba prednosta katastrálneho úradu ako vedúci služobného úradu plní úlohy spojené s uplatňovaním štátnozamestnaneckých vzťahov, čo v danom prípade nebol on, ale svedok N.. G.. Podľa obhajoby v žiadnom prípade nemožno trestné právo používať na riešenie pracovnoprávných vzťahov, ktoré zjavne presahujú ich rámec. Trestný postih má byť najkrajnejším prípadom a aj keď došlo k neoprávnenému konaniu obžalovaného, jeho úmyslom nebolo zasahovať do rozhodovacej právomoci poškodenej, ale jeho úmyslom bolo odstrániť neodôvodnené prerušenie vkladového konania. Súd absolútne pochybil, keď nevyhodnotil postup poškodenej ako nezákonný, keď dňa 21.1.2011 prerušila vkladové konania, pričom ako dôvod uviedla riešenie predbežnej otázky, pokiaľ sa týka reštitučného konania predmetných nehnuteľností. V rozhodnom čase, teda v čase prerušenia žiadnu predbežnú otázku neriešila, pretože až v marci 2011 sa písomne obrátila na pozemkový úrad, či v daných veciach bolo ukončené reštitučné konanie a to z jeho podnetu. Súd k týmto skutočnostiam nevyočul pracovníka OPÚ Námestovo V.. C. S. a nezrejml si, či reštitučné konanie boli alebo neboli ukončené, čím by bolo preukázané, že celé trestné konanie bolo voči nemu len umelo vyvolané. Obhajoba poukazovala aj na nesprávne vyhodnotenie dokazovania súdu vo vzťahov ku skutkom v bodoch I/až IV/ ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, pretože nebol preukázaný obligatórny znak skutkovej podstaty súdeného prečinu, pretože aj keď dával podriadeným pracovníčkam usmernenie, ako majú vo veci postupovať, nekonal tak s cieľom inému zaobstarať neoprávnený prospech v danom prípade pre PD Žiarec. Išlo len o predpoklady a dohady obžaloby vychádzajúcich z nespočetného množstva telefonických kontaktov medzi obžalovaným a predsedom PD Žiarec, pričom nebol predložený ani jeden konkrétny obsah týchto telefonických rozhovorov, ktorý by ho usvedčoval, že sa snažil zaistiť pre daný subjekt majetkový prospech. Prvostupňový súd uveril výpovedi svedkyne N.. Q., ktorá v hrubom rozpore s listinnými dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom spise ohľadne záznamového konania vypovedala, že poškodená C.. H. nemohla zapísať vlastníctvo len na základe GP. V katastrálnom spise sa okrem GP nachádzali ďalšie listinné dôkazy, čo potvrdila aj poškodená H. a tieto odôvodňovali správnosť jeho usmernenia, aby na základe týchto listinných dôkazov zapísala vlastnícke právo pre PD Žiarec. Ak mal súd pochybnosti, ako sa postupuje v takomto prípade, mal do konania pribrať znalca, nemal sa uspokojiť s nepravdivým tvrdením svedkyne N.. Q., ktorá je zamestnankyňou ÚGKK SR a nie je v pozícii znalca. Žiadal hodnotiť vykonané dokazovanie v rovine, či pokyny vo vzťahu k poškodenej boli alebo neboli pokynmi oprávnenými a zákonnými, či hrozil poškodenej stratou zamestnania, pretože z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by požadoval od poškodenej, aby konala protiprávne, nedával jej protiprávne pokyny a o opaku nesvedčí ani protokol o kontrole č. 22/2011 vykonanej ÚGKK SR, v ktorom sa uvádza, že nemá výslovné zákonné oprávnenie udeľovať pokyny o tom, ako má jeho podriadený zamestnanec rozhodnúť v konkrétnom vkladovom konaní. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe vedúci štátny zamestnanec môže určovať a ukladať podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy na vykonanie štátnej služby a dávať mu na tento účel pokyny. Rovnako podľa ust. čl. 10 ods. 1 Organizačného poriadku KÚ Žilina, riaditeľ SK riadi a koordinuje činnosť správy katastra a pracoviska správy katastra, ak je zriadené, a zodpovedá za výkon štátnej správy na úseku katastra nehnuteľností. Tiež vtedy platný a účinný Služobný poriadok MS SR zverejnený pod č. 14/2011, z ktorého vyplývajú povinnosti štátneho zamestnanca, ako aj vedúceho štátneho zamestnanca. Z uvedeného pohľadu sa v danom prípade pri hodnotení oprávnenosti a zákonnosti pokynov poškodenej nemožno sa odvolávať na závery protokolu o kontrole vykonanej dňa 6.12.2011, nakoľko tieto sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko nereflektujú vyššie uvedené predpisy. Ako riaditeľ SK mal právo dávať poškodenej pokyny, nakoľko bol jej nadriadeným - vedúcim štátnym zamestnancom, pričom tomuto nebráni ani to, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva explicitne oprávnenie udeľovať pokyny vo vkladových konaniach. V udeľovaní pokynov poškodenej mu nebránilo ani to, že sám nebol oprávnený rozhodovať o návrhoch na vklad, t.j. že nebol tzv. „vkladárom“. Právomoc si neprisvojil, ani o návrhu na vklad nerozhodol a do istého času (až kým o to sama poškodená nepožiadala), ani nedal žiaden konkrétny pokyn na to, ako má byť v dotknutých vkladových konaniach rozhodnuté. Žiadosť poškodenej, ktorá podľa svojho vlastného vyjadrenia nevedela, ako má vo veciach ďalej konať a výslovne ho žiadala o pokyn na to, ako konkrétne má v týchto vkladových konaniach rozhodnúť, je nutné vykladať ako súhlas poškodenej podľa § 29 Tr. zákona. Samotná poškodená bola štátnym zamestnancom, bola povinná dodržiavať zákon, ako aj podzákonné normy vzťahujúce sa na jej prácu, a to najmä zákon o štátnej službe, služobný poriadok, organizačný poriadok, katastrálny zákon atď., pričom tak nečinila, nakoľko vydala nezákonné rozhodnutia o prerušení niekoľko rokov trvajúcich vkladových konaní pre neexistujúce reštitučné konania. V postavení riaditeľa nie neoprávnene otváral otázky neodobornosti poškodenej, jej nekompetentnosti vykonávať funkciu, do ktorej bola menovaná, ako aj otázku toho, v koho prospech samotná poškodená paralyzovala predmetné vkladové konania, bola

nečinná a vydala nezákonné rozhodnutia. Predmetné vkladové konania trvali v danom čase namiesto 30 dní už viac ako 5 rokov, poškodená v nich vydala nezákonné rozhodnutia, nerešpektovala skutočnosť, že reštitučné konania boli na príslušnom úrade skončené a nakoniec paradoxne za tento protiprávny stav, ktorý sa pokúšal ako vedúci štátny zamestnanec napraviť, bol odsúdený napadnutým rozsudkom. V prípade prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa stupeň spoločenskej nebezpečnosti takéhoto konania nedosahuje intenzitu vyžadovanú v § 10 ods. 2 Tr. zákona. Tiež vytýkal časové obdobie jeho údajného protiprávneho konania uvedeného v skutkovej vete v bode 1/ od 28.3.2011 do 9.2.2011, časové obdobie nie je v napadnutom rozsudku nikde odôvodnené a nie je ani zrejmé, na základe akých dôkazov bol tento časový údaj ustálený. Nemôže byť chybou riaditeľa SK, pokiaľ mal eminentný záujem odstrániť dlhoročný protiprávny stav na jeho úrade a pokiaľ ho podriadení zamestnanci nerešpektovali, tak ich upozorňoval na to, že sa môže jednať o závažné porušenie pracovnej disciplíny a nemožno ho za takýto postup vedúceho štátneho zamestnanca trestne stíhať. V skutkovej vete pod bodom I./ napadnutého rozsudku absentuje popis protiprávneho konania, ktoré by bolo preukázané vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní, je nutné konštatovať, že tento skutok nie je trestným činom. Trestným činom nie je ani skutok uvedený v bode II./ a III./ napadnutého rozsudku. Ako riaditeľ SK opakovane vyjadroval nespokojnosť s prácou poškodenej, s jej postupom vo viacerých veciach a uvedené aj oznámil N.. I.. G., vedúcemu služobného úradu KÚ Žilina. Za takúto ním negatívne hodnotenú prácu bola paradoxne poškodená ocenená kariérom postupom a po jej prepustení bola v ten istý deň, ako mal služobný pomer končiť, opakovane do neho prijatá, navyše bez toho, aby jej opätovné prijatie sám navrhol, resp. aby bol o taký návrh požiadaný. Opakovane poukazoval na absenciu jeho úmyslu konať protiprávne za účelom dosiahnutia prospechu pre iného, či už majetkového alebo iného. Jeho odsúdenie za skutky považuje za protiprávne. Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode IV./ napadnutého rozsudku, jeho argumentácia spočíva v tom, že požadoval od p. H. zápis nielen GP, ale zápis GP spolu s pripojenými verejnými listinami preukazujúcimi vlastnícke právo a o týchto vypovedala i samotná poškodená na hlavnom pojednávaní, pričom tieto označila ako pozemno-knižnú vložku. V tejto súvislosti je potom irelevantný protokol o kontrole vykonanej UGKK SR, nakoľko v predmetnom protokole sa tvrdí v rozpore so zisteným skutkovým stavom, že požadoval zápis GP bez ďalších listín. Prvostupňový súd, čo sa týka údajného spáchania pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, len konštatoval, že prekročil svoje právomoci, bez konkretizácie čím ich prekročil a ktoré jeho právomoci boli prekročené, prečo ich považoval za prekročené, v rozpore s ktorými oprávneniami konal a pod. V záverečnej reči obžalovaný v podstate zhrnul vyššie uvedené argumenty, ktorými odôvodňoval svoju nevinu, pričom obrana obžalovaného bola postavená argumentačne okrem iných dôvodov prevažne práve na dôvodoch, na ktoré poukázal prvostupňový súd vo svojom oslobodzujúcom rozsudku zo dňa 13.1.2015 č. k. 6T/64/2013-679 so zdôraznením, že okresný súd odmietol návrh na doplnenie dokazovania a nevysporiadal sa so zásadnou otázkou, či poškodená mala zákonný dôvod na prerušenie konaní o návrhoch na povolenie vkladu.

Vychádzajúc z výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní, obsahu jeho vyjadrení a opravných prostriedkov podávaných voči rozhodnutiam súdov, tak ako súd uviedol, obžalovaný v podstate nerozporoval skutkové tvrdenia v obžalobe pod bodmi I/ až IV/, ale skôr polemizoval s právnym posúdením a hodnotením dôkazov. Z výpovede obžalovaného, výpovedí poškodenej N.. N. a N.B. H., z výpovedí vyššie uvedených svedkov a označených listinných dôkazov tak mal súd za jednoznačne a nespochybniteľne preukázané, že obžalovaný v pozícii riaditeľa SK Tvrdošín, písomne (konkrétne mail z 28. 3.2011, písomnosti z 3. 5.2011 a z 28.6.2011) ukladal úlohy poškodenej N.. N., aby vydala rozhodnutia v nadväznosti na rozsudky KS v Žiline č. 29 Sp/25/2009 - 36 a č. 29 Sp/23/2009 (ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia v dotknutých katastrálnych konaniach, v ktorých správa katastra rozhodla o zmietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva, a tieto úlohy ukladal pričom aktuálny právny stav v týchto katastrálnych konaniach bol, že poškodená N.. N. dňa 21.1.2011 prerušila konanie, z dôvodu riešenia predbežnej otázky) s upozornením, že nesplnenie úlohy bude považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Na žiadosť poškodenej (písomnosť z 29.4.2011) v znení: „ keďže ste ma upozornili, že takto nemá konať zamestnanec spôsobilý rozhodovať o návrhu na vklad, tak Vás žiadam v prípade, ak nevyužijete iné zákonne prostriedky, aby ste mi písomne uložili, ako mám v sporných veciach rozhodnúť. Ide konkrétne o konania o návrhu na vklad kúpnej zmluvy č. V 1033/07 a V 1999/2009, ktorých sa uvedená problematika dotýka ... ". Obžalovaný reagoval v znení: „Nebudem Vám prikazovať, ako máte v sporných veciach rozhodnúť, upozornili ste ma, že nie som oprávnený rozhodovať, preto ako riaditeľ správy katastra Vám opakovane ukladam: vydať rozhodnutia v nadväznosti na rozsudky KS v Žiline č. 29 Sp/25/2009 a č. 29 Sp/23/2009 ". Dňa 12.5.2011 poškodená v závere listu adresovanom obžalovanému uvádza: „V úlohe z 3.5.2011 ste mi neuložili, ako presne mám v daných konaniach

rozhodnúť, o čo som Vás žiadala aj dňa 29.4.2011 v odpovedi na Vaše vyjadrenie z 27.4.2011. Ak toto vyjadrenie nie je v súlade s Vami zadanou úlohou vydať rozhodnutia SK Tvrdošín v predmetných konaniach, tak Vás opätovne žiadam, aby ste mi presne uviedli, aké rozhodnutie mám vydať. V ďalšej písomnosti z 28.6.2011 adresovanej poškodenej obžalovaný uvádza: „Na základe Vášho vyjadrenia zo dňa 12.05.2011, keď ste nekonali v prerušených konaniach (úloha zo dňa 28.03.2011, opakovane zo dňa 03.05.2011), žiadate riaditeľa SK, aby Vám presne uviedol aké rozhodnutia máte vydať. Pri zadaní úlohy Vás usmerním, aby ste v prerušených konaniach V 1033/2007 a V 1999/2006 vydali rozhodnutia, ktorými bude povolený vklad do KN“. Tieto skutočnosti, okrem písomnej komunikácie založenej vo vyšetrovacom spise, potvrdili tak obžalovaný ako aj poškodená N.. N. vo svojich výpovediach. Obžalovaný obsah komunikácie nespochybňoval, iba súdu vysvetľoval dôvody, ktoré ho k takémuto postupu viedli s tým, že svoj postup považuje za súladný s právnymi a internými predpismi a na takýto postup mal ako riaditeľ SK právo. Zároveň obžalovaný poukazoval aj na žiadosť poškodenej zo dňa 15.3.2011 adresovanú Obvodnému pozemkovému úradu v Námestove, ktorú napísala z jeho podnetu, či na PK parcelu č. 7201, zapísanej v PKN protokole č. 287, k.ú. D. je vedené reštitučné konanie. Vo vyjadrení OPÚ NO, ktoré vybavoval V.. C.. S. zo dňa 15.3.2011 bolo okrem iného uvedené, že reštitučné konanie bolo ukončené, k obsahu tohto vyjadrenia svedok V.. C.. S. aj vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 23.4.2021. Taktiež sa v spise na čl. 395 nachádza poskytnutie informácie OPÚ NO z 20.4.2011, ktoré tiež korešponduje s výpoveďou svedka V.. C.. S. na hlavnom pojednávaní dňa 23.4.2021. V spise sa ale aj nachádza písomná žiadosť poškodenej z dňa 3.5.2011, ktorou sa opäť chcela obrátiť na OPÚ NO, a to v nadväznosti na nimi doručенú odpoveď k reštitučným konaniam, chcela požiadať o predloženie rozhodnutí k reštitučným konaniam v súvislosti s uplatneným nárokom navrhovateľov (podielnikov pozemkového spoločenstva Urbár Tvrdošín), ktorí si uplatnili písomne dňa 25.5.1992 na Pozemkovom úrade v Dolnom Kubíne na PKN protokoly v k.u. U. č. 1 a v k.ú. D. - B. Č.. XXX, ako to vyplýva z upozornenia OÚ Tvrdošín, OPPLH z 5.8.1998. Z ďalšieho vyjadrenia založeného na čl. 33 vyplynulo, že obžalovaný žiadosť poškodenej N.. N., v ktorej žiadala OPÚ NO zaslať vyššie uvedené rozhodnutia k posúdeniu predbežnej otázky, obžalovaný podpísať odmietol a dňa 4.5.2011 obžalovaný vypracoval vlastný právny názor vo vzťahu k rozhodnutiam KU Žilina č.97/11948/150-15C z 23.12.1997 a rozhodnutiam Ministerstva pôdohospodárstva SR č.598/98-430/2 z 5.2.1998, (na ktoré poukazovala poškodená N.. N., ktorými v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov, bolo zrušené práve rozhodnutie ROK 194-1-A1/195 zo dňa 24.01.1995, na ktoré sa odvolával OPÚ NO v súvislosti s ich vyjadrením o ukončenom reštitučnom konaní vo vzťahu k PK parc. č. 7201) a obžalovaný v tomto svojom právnom rozbere adresovanom poškodenej N.. N., tieto obe rozhodnutia vyhodnotil ako nulitné so záverom, že sa pod takýto právny názor aj podpíše. Zároveň požiadal poškodenú N.. N. vysvetliť, z akého dôvodu žiada správny orgán (OPÚ NO) predložiť tieto nezákonné a nulitné rozhodnutia. O tom, že obžalovaný mal zadávať úlohy poškodenej N.. W. N. v dotknutých dvoch katastrálnych veciach, a to ako má vo veciach rozhodnúť o návrhu na povolenie vkladu, potvrdili výpoveďami aj svedkovia N.. I. G.Č. Z. N.. W. Q., ktorí sa o písomne zadávaných úlohách obžalovaným vo vzťahu k poškodenej N.. N. (aj poškodenej N. H.) dozvedeli sprostredkované na základe písomných sťažností na správanie obžalovaného či už adresovaných KÚ ZA, alebo UGKK SR, tiež z písomných podaní a sťažností obžalovaného na poškodenú N.. N., jedná sa o písomne podania adresované prednostovi KU v Žiline, UGKK SR, kde na základe písomných sťažností a podnetov bola na SK Tvrdošín následne vykonaná kontrola, ktorej výsledky sú zahrnuté v protokole č. 22/2011 z 7. 12. 2011. Z listinných dôkazov bolo rovnako nepochybne preukázané, že dňa 06.05.2011 N.. N. bola menovaná do funkcie vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam SK Tvrdošín, dňa 12.08.2011 bola s poškodenou N.. N. opäť uzatvorená služobná zmluva, z písomnej komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou N.. N., zo sťažností poškodenej N.. N. a tiež z výpovedí svedkyne V.. J. I., N.. I. G., N.. W. Q. bolo zistené, čo obžalovaný opäť ani nepopieral, že po tom ako bola N.. N. dňa 06.05.2011 menovaná do funkcie vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam SK Tvrdošín, listom zo dňa 06.05.2011 jej obžalovaný ako riaditeľ zakázal vykonávať túto funkciu s tým, že nedodržanie tohto upozornenia, by považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny a tiež aj po tom, ako bola s poškodenou N.. N. dňa 12.08.2011 opäť uzatvorená služobná zmluva, poškodená vo výpovedi popísala, ako konkrétne jej obžalovaný bránil vo vykonávaní práce, na ktorej výkon bola povinná, vypovedala, ako jej odmietol odovzdať kľúče od pracoviska, nemala k dispozícii pečiatky potrebné k rozhodnutiu o návrhu na vklad, nebola jej pridelovaná práca, mala zablokovaný prístup k počítačovým programom ako vkladárka, čo následne podložila aj listinnými dôkazmi, písomnou komunikáciou, vrátane sťažnosti na postup obžalovaného, ako riadiaceho pracovníka a tiež jej svedecká výpoveď bola konzistentná s predloženými listinnými dôkazmi a potvrdili ju aj svedkovia V.. J. I. Z. N.. I. G. a v neposlednom rade korešpondovala tiež so závermi prešetrenia sťažnosti. Obžalovaný sa snažil svoje správanie pred súdom obhájiť tým, že ako riaditeľ opakovane vyjadroval nespokojnosť s

prácou poškodenej, s jej postupom vo viacerých veciach a uvedené aj oznámil N.. I.. G., ako vedúcemu služobného úradu KÚ Žilina. Za takúto ním negatívne hodnotenú prácu však bola paradoxne poškodená ocenená kariérom postupom a po jej prepustení bola v ten istý deň, ako mal služobný pomer končiť, opakovane do služobného pomeru prijatá, navyiac bez toho, aby jej opätovné prijatie navrhol, resp. aby bol o taký návrh požiadaný. Skutok pod bodom IV/ bol rovnako preukázaný výpoveďami poškodených N.. H., N.. W.. N. a listinnými dôkazmi, ktoré boli oboznámené a prebraté na hlavnom pojednávaní, najmä podstatným obsahom spisu vedenom na SK Tvrdošín č. Z 891/2011, písomnou komunikáciou či už elektronickou alebo listinnou formou medzi obžalovaným a poškodenou N.. H., a to najmä zo dňa 27.10.2011, výzvou obžalovaného z 3.11.2011 adresovanou poškodenou N.. H., aby prehodnotila svoje rozhodnutie, že návrh na vykonanie záznamu listiny v prospech PD Žiarec je nezapisateľný a následne písomne uloženou úlohou z 9.1.2012, v ktorej jej obžalovaný uložil, aby vykonala zápis vlastníckeho práva záznamom v prospech PD Žiarec, a to aj napriek tomu, že už bol oboznámený s kontrolou UGKK SR pod sp. zn. 22/2011 zo dňa 7.12.2011, podľa ktorej postup poškodenej N.. H. (keď označila listinu ako nezapisateľnú) bol správny. Obžalovaný obsah oboznámenej písomnej komunikácie medzi ním a poškodenou nespochybňoval, snažil sa opäť súdu iba vysvetliť dôvody, ktoré ho ako riaditeľa k takémuto postupu viedli. Bránil sa, že požadoval od p. H. vykonať zápis nielen na podklade GP (ako sa to tvrdilo v protokole), ale zápis žiadal vykonať aj na podklade pripojenej verejnej listiny, ktorá preukazovala vlastnícke právo PD Žiarec. Aj poškodená p. H. sa na hlavnom pojednávaní vyjadrila, že mala pripojený aj PKN protokol č. 278, a preto je podľa jeho názoru protokol o kontrole vykonanej UGKK SR irelevantný, nakoľko v predmetnom protokole sa tvrdí v rozpore so zisteným skutkovým stavom, že požadoval zápis GP bez ďalších listín a takto vypovedal aj N.. Q.. Súd v tejto súvislosti iba dáva do pozornosti, že sa opäť jednalo o problematické sporné územie (PKN protokol 278, k.ú. D.), ohľadom ktorého prebiehalo viacero neukončených súdnych, katastrálnych a pozemkových konaní, čo potvrdila aj svedkyňa V.. I.. Tiež sa obžalovaný bránil, že sa mu kladie za vinu, že prekročil svoje právomoci, bez konkretizácie čím ich prekročil a ktoré jeho právomoci boli prekročené.

Súd po opätovnom komplexnom vyhodnotení dokazovania, na základe vyššie zisteného skutkového stavu, prehodnotil svoje predchádzajúce rozhodnutia, vrátane svojho prvého rozhodnutia, ktorým obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil, oproti oslobodzujúcemu verdiktu zmenil svoj pohľad na trestnú činnosť obžalovaného, a to aj po doplnení dokazovania výsluchom svedka V.. C. S. a opätovne rozhodol tak, že obžalovaného uznal vinným zo súdnej trestnej činnosti v celom rozsahu, konanie pod bodmi I. a II. kvalifikoval ako pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ (s poukazom na § 138 písm. b/, g/, h/), písm. b/ (s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h/) Tr. zákona a zároveň v bode I. až IV. ako pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona. Okresnému súdu bolo rozhodnutiami súdov vyššieho stupňa vytknuté, že okresný súd nevysvetlil svoj odklon od predchádzajúcich právnych záverov, na základe ktorých obžalovaného najskôr spod obžaloby oslobodil. V nadväznosti na uvedené, okresný súd v prvom rade uvádza, že už aj vo svojom prvom rozhodnutí, ktorým obžalovaného oslobodil spod obžaloby dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutky, ktoré boli kladené obžalovanému za vinu, boli spáchané a súd zároveň odsúdil protiprávne konanie obžalovaného vo vzťahu k poškodeným (citujem z rozhodnutia Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/64/2013 „...iba zamestnanec s odbornou spôsobilosťou má oprávnenie rozhodovať o návrhu na vklad vlastníckeho práva a vo svojej rozhodovacej činnosti je samostatný, iba on zodpovedá za svoje rozhodnutia, tak tomu bolo aj v tomto konkrétnom prípade. Súd neospravedlňuje konanie obžalovaného, ktorý podľa názoru súdu prekročil svoje kompetencie tým, že usmerňoval poškodenú, aké rozhodnutie má vydať, jeho konanie však podľa názoru súdu nenapĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania, ale sa jedná o porušenie práv štátneho zamestnanca (§ 65 Zákona o štátnej službe), ktorých riešenie bolo v kompetencii služobného úradu.“). Okresný súd vo svojom prvom rozhodnutí obžalovaného oslobodil (nie preto, že by sa skutky nestali), ale z dôvodu, že dospel k záveru, že konanie obžalovaného vzhľadom na všetky okolnosti za akých ku konaniu došlo, pohnútky a aj osoby obžalovaného nie je trestným činom, v tejto súvislosti aplikoval zásadu ultima ratio a tiež dospel k záveru, že neboli naplnené všetky obligatórne znaky súdených trestných činov. Vo vzťahu k zásade ultima ratio súd uvádza, že medzičasom došlo k zjednocujúcemu stanovisku a v zmysle platnej judikatúry konkrétne s poukazom na uznesenie NS SR z 13.8.2013 sp. zn. 2Tdo/35/2013, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 96/2014, z ktorého vyplýva, že aplikácia zásady ultima ratio prichádza do úvahy len výlučne pri prečinoch a nie je ju možné aplikovať, ak sa jedná o zločin, možno ju uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu, teda len pri prečinoch. Bolo tak vylúčené, aby okresný súd v predmetnej veci aplikoval zásadu ultima ratio, ako to urobil vo svojom oslobodzujúcom

rozhodnutí a v tomto smere potom aj obrana obžalovaného, ktorý sa bránil, že vzhľadom na všetky okolnosti prípadu (za akej situácie zadával úlohy poškodenej s tým, že mu išlo iba o odstránenie dlhodobého pretrvávajúceho nezákonného stavu, konkrétnu úlohu ako má poškodená rozhodnúť jej zadal až na jej opakovanú výslovnú žiadosť, jeho úmyslom nebolo zasahovať do rozhodovacej právomoci poškodenej, ale jeho úmyslom bolo odstrániť neodôvodnené prerušenie vkladového konania a to, že zakázal menovanej vykonávať funkciu vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam, týkalo sa to jej nekompetentnosti vykonávať funkciu, na čo upozorňoval aj prednostu ako vedúci štátny zamestnanec tak otváral otázky neodobnosti poškodenej) išlo iba o pracovnoprávny spor a v žiadnom prípade tak nemožno trestné právo používať na riešenie pracovnoprávných vzťahov, v kontexte vyššie uvedeného bola táto jeho obrana vyhodnotená ako bezpredmetná, a to práve s poukazom na uznesenie NS SR z 13.8.2013 sp. zn. 2Tdo/35/2013. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutkov pod bodmi I. a II. ako zločinu vydierania sa prvostupňový súd rovnako odklonil od svojho predchádzajúceho právneho názoru vysloveného v oslobodzujúcom rozhodnutí. V oslobodzujúcom rozhodnutí súd dospel k neprávnomu záveru, že „poškodená sa nemala dôvod obávať straty zamestnania, pretože rozhodovanie o tom nebolo v kompetencii riaditeľa, teda obžalovaného, pričom obžalovaný ani stratou zamestnania nehrozil poškodenej, opakovane uviedol, že nesplnenie úlohy bude považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny a takáto hrozba obžalovaného nemá povahu inej ťažkej ujmy, teda obligatórneho znaku skutkovej podstaty zločinu vydierania, a preto jeho konanie nemožno podriaďiť pod žalovanú skutkovú podstatu zločinu vydierania“. Tento názor prvostupňový súd prehodnotil a dospel k záveru, že v koní obžalovaného bol naplnený znak „hrozbou inej ťažkej ujmy“. Obžalovaný pod bodom I/ systematickým ukladaním úloh a usmernení, so stále sa stupňujúcim nátlakom na poškodenú N.. W.. N., jednoznačne prekročil svoju právomoc, keď poškodenú usmerňoval, aké rozhodnutie má vydať v rámci právomoci, ktorá jej (a nie obžalovanému) bola zverená zákonom, v niektorých prípadoch pod hrozbou, že nesplnenie úlohy bude posudzovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny (v kontexte § 47 písm. h/, § 51 ods. 1 Zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe) a rovnako aj pod bodom II/ naplnil skutkovú podstatu zločinu vydierania, keďže obžalovaný preukázateľne listom z 6.5.2011 zakazoval poškodenej vykonávať funkciu vedúcej oddelenia, do ktorej funkcie bola riadnym a zákonným spôsobom menovaná (o čom predložila menovací dekrét) s upozornením, že nedodržanie tohto upozornenia bude považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny t. j. v kontexte § 47 písm. h/, 51 ods. 1 Zákona č. 400/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov. Pod hrozbou ťažkej ujmy treba považovať také konanie páchatel'a, ktoré môže viesť k ujme napr. na cti, dobrej povesti, v rodinnom živote za situácie, kedy sa ujma ako ťažká javí objektívne a kedy poškodený ju ako ťažkú ujmu pociťuje, v danom prípade hrozbu obžalovaného, v pozícii riaditeľa SK Tvrdošín, že nesplnenie ním uloženej úlohy (popísanej pod bodom I/) a porušenie ním uloženého zákazu (popísaného pod bodom II/) bude považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, možno považovať za hrozbu reálnej straty zamestnania. Podľa ustálenej súdnej praxe, hrozba stratou zamestnania je inou ťažkou ujmu a ani skutočnosť, že obžalovaný v konečnom dôsledku nemohol rozhodnúť o disciplinárnom postihu poškodenej, ale tento záver nevylučuje, že výsledkom iniciovaného disciplinárneho konania, mohlo byť v prípade poškodenej prepustenie z dočasnej služby, alebo ukončenie služobného štátnozamestnaneckého pomeru. Podstatným v tomto smere je, že obžalovaný v pozícii riaditeľa SK bol osobou, ktorá bola oprávnená iniciovať disciplinárne konanie voči podriadeným zamestnancom, t.z. vrátane poškodenej, a to bez ohľadu na to, či mala, alebo nemala právne vzdelanie a obžalovaný sa preukázateľne aj snažil, aby služobný pomer s poškodenou bol ukončený. Obžalovaný toto svoje úsilie ani nepopieral, o tomto jeho úsilí zároveň svedčila aj písomná komunikácia medzi ním (z pozície riaditeľa SK Tvrdošín) a N.. I.. G. (prednostom KÚ Žilina). Poškodená N.. W.. N.Č. sa vyjadřila na hlavnom pojednávaní, že obžalovaný pri niektorých písomne zadaných úlohách, ako má v predmetných veciach rozhodnúť, ju aj upozornil, že nesplnenie úlohy bude považovať za porušenie pracovnej disciplíny aj s odkazom na zákon o štátnej službe, začala sa preto o svoje zamestnanie obávať, obdobne tomu bolo aj v prípade, keď obžalovanému po úspešnom absolvovaní výberového konania na pozíciu vedúcej oddelenia zápisu vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, predložila menovací dekrét a obžalovaný jej ešte toho istého dňa 5. mája 2011 zaslal mail, v ktorom jej zakázal vykonávať funkciu pod hrozbou porušenia pracovnej disciplíny s odôvodnením, že on nesúhlasí s jej vymenovaním. Potom vo veci začal konať na jej podnet KÚ ZA a až niekedy po viac ako mesiaci, jej bolo umožnené vykonávať funkciu, na ktorú bola riadne vymenovaná. V kontexte uvedeného sa javí podstatou aj výpoveď poškodenej N.. N., ktorá uviedla, že správanie sa obžalovaného bolo pre ňu psychicky ťažko zvládnuteľné, konanie obžalovaného pociťovala ako nátlak, ako má vo veci rozhodnúť a obávala sa, že stratí zamestnanie. Obavu o stratu zamestnania mala aj po uplynutí skúšobnej doby, pretože bola v dočasnej štátnej službe a bolo jej naznačené, že obžalovaný má záujem, aby jej miesto bolo obsadené inou osobou. Všetky tieto zistené skutočnosti

viedli súd k prehodnoteniu svojho predchádzajúceho záveru s tým, že vyhrážky zo strany obžalovaného, že nesplnenie ním zadanej úlohy, či ním uloženého zákazu, bude považovať za porušenie pracovnej disciplíny sa oprávnenne javili poškodenej ako reálna hrozba straty zamestnania. Za daných okolností, keďže obžalovaný na týchto tvrdeniach postavil aj časť svojej obrany, súd obranu obžalovaného v rámci ktorej sa bránil, že nebol naplnený jeden z obligatórnych znakov zločinu vydierania, a to hrozba ťažkej ujmy vyhodnotil ako nedôvodnú. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutkov I./ až V./ ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa dospel súd vo svojom oslobodzujúcom rozhodnutí tiež k záveru, že nebolo bez pochybností preukázané, že obžalovaný konal v úmysle zadovážiť neoprávnený prospech PD Žiarec, v tomto smere súd vo svojom oslobodzujúcom rozhodnutí v zmysle zásady in dubio pro reo unáhľene vyhodnotil intenzívnu telefonickú komunikáciu medzi obžalovaným a svedkom V.. C. (predsedom PD Žiarec) a výpoveď svedka V.. C., ktorý odmietol, že by obžalovaný účelovo riešil veci v prospech PD Žiarec a že by sa tohto mala týkať ich vzájomná telefonická komunikácia. Súd však svoje závery prehodnotil a vo svetle aj iných dôkazov, ktoré mu boli dané do pozornosti, teda aj v kontexte s obsahom písomnej komunikácie medzi obžalovaným a poškodenými, predovšetkým poškodenou N.. N., a to aj z hľadiska systematickosti a stupňujúcej sa naliehavosti a intenzity vyvíjaného nátlaku v písomne zadávaných úlohách tak poškodenej N.. N., ktoré od samého začiatku smerovali k rozhodnutiu o povolení vkladu VP do katastra nehnuteľností, ako to vyplývalo z celej genézy rozhodovania v týchto oboch vkladových konaniach č. V 1033/2007 a č. V 1999/2006 (od podania návrhu na povolenie vkladu až po rozhodnutia Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 29Sp/25/2009 a sp. zn. 29Sp/23/2009, ktorými boli na základe odvolaní podaných PD Žiarec zrušené rozhodnutia SK Tvrdošín o zamietnutí návrhov na vklad), ako aj v prípade poškodenej N.Í. H., kde rovnako obžalovaný poškodenú žiadal, aby prehodnotila svoje rozhodnutie, že návrh na vykonanie záznamu listiny je nezapisateľný, pričom všetky tieto katastrálne prípady, v ktorých sa takto aktívne angažoval obžalovaný (tak v prípade N.. N. ako aj v prípade N.. H.) mali spoločného menovateľa, ktorým bolo práve PD Žiarec. Podstatným je, že v prípade poškodenej N.. H. takúto iniciatívu vyvíjal obžalovaný aj po tom, ako už bol dokonca oboznámený s kontrolou UGKK SR pod sp. zn. 22/2011 zo dňa 7.12.2011, že postup p. H. (že listinu vyhodnotila ako nezapisateľnú) bol správny. Obžalovaný si účelovo vyhodnotil výsledky kontroly nadriadeného orgánu UGKK SR pod sp. zn. 22/2011 zo dňa 7.12.2011 (ako sa sám vyjadril) ako irelevantné, pretože on s výsledkami nesúhlasil, keďže p. H. okrem GP mala k zápisu aj dispozícii PKN protokol 278. Okolnosti, že išlo o dlhodobu problematické sporné územie, ohľadom ktorého prebiehali spory medzi PD Žiarec a Urbárom, a že ani na základe PKN protokolu č. 278, mohol byť GP nezapisateľný, ako to vyhodnotila poškodená N... H., obžalovaný jednoducho nebral na zreteľ a opomenul na ne. Obžalovaný na jednej strane žiadal, aby jemu podriadený dôsledne plnili ním zadané úlohy, ale na druhej strane on sám nerešpektoval závery a usmernenia, výstupy z vykonávaných previerok jemu nadriadenými inštitúciami. Tiež v neposlednom rade z výpovede svedka N.. I.. G.Č. vyplynulo, že počas výkonu funkcie prednostu sa nestretol, aby niekto z riaditeľov SK vystupoval ohľadom nejakých vkladov vlastníckeho práva tak intenzívne, ako obžalovaný. Svedkyne poškodené sa tiež vyjadrili, že obžalovaný sa v iných veciach, v ktorých rovnako boli prerušené konania o návrhoch na povolenie vkladu sa takto iniciatívne neangažoval. Poškodená N.. H. vypovedala, že ešte v jenom typovo obdobnom prípade, v ktorom bol návrh podaný ešte pred nástupom obžalovaného, prerušila konanie o zápise listiny, ale keď nastúpil obžalovaný do funkcie, zavolať si ju do kancelárie, pýtal sa jej na toto konkrétne prerušené konanie a vysvetlil jej, že listina sa dá zapísať a ona listinu zapísala. Listinu zapísala hneď na druhý deň, pretože si ju obžalovaný na druhý deň opäť zavolať, že čo špekuluje, keď už súhlasila, že ju mala zapísať hneď toho dňa, a potom ako si ju dal opäť zavolať, tak si sadla a listinu hneď zapísala. A už len treba poznamenať, že aj v tomto prípade figuroval PD Žiarec. S poukazom aj na intenzitu, systematickosť nátlaku obžalovaného na poškodené práve a výlučne v tých kauzách, na výsledku ktorých mal záujem PD Žiarec, okresný súd opätovne prehodnotil vykonané dôkazy a nemal pochybnosť, že konaním obžalovaného došlo k naplneniu úmyslu obžalovaného zadovážiť inému neoprávnený prospech, spočívajúci v rozhodovaní v dotknutých katastrálnych veciach v prospech subjektu PD Žiarec, čím potom došlo k naplneniu aj tohto obligatórneho znaku prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa.

K ďalším bodom obrany obžalovaného, že súd absolútne pochybil, keď nevyhodnotil postup poškodenej ako nezákonný, keď dňa 21.1.2011 prerušila vkladové konania, z dôvodu riešenia predbežnej otázky, ktorá sa mala týkať reštitučného konania, pričom v rozhodnom čase, už boli v skutočnosti reštitučné konania ukončené, čo potvrdil aj pracovník OPÚ Námostovo V.. C. S., čím bolo preukázané, že celé trestné konanie bolo voči nemu len umelo vyvolané. V súvislosti s uvedeným sa obžalovaný bránil odkazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a) Zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, že ako vedúci štátny zamestnanec môže určovať a ukladať podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy na vykonanie

štátnej služby a dávať mu na tento účel pokyny. Podľa ust. čl. 10 ods. 1 Organizačného poriadku KÚ Žilina, riaditeľ SK riadi a koordinuje činnosť správy katastra a pracoviska správy katastra, ak je zriadené, a zodpovedá za výkon štátnej správy na úseku katastra nehnuteľností. Tiež vtedy platný a účinný Služobný poriadok MS SR zverejnený pod č. 14/2011, z ktorého vyplývajú povinnosti štátneho zamestnanca, ako aj vedúceho štátneho zamestnanca. Citované právne predpisy a organizačné akty vyložil tak, že ako riaditeľ SK mal právo dávať poškodenej pokyny, nakoľko bol jej nadriadeným, bol vedúcim štátnym zamestnancom a nebránilo mu v tom ani to, sám nebol oprávnený rozhodovať o návrhoch na vklad. On si túto právomoc neprisvojil, ani o návrhu na vklad nerozhodol a do istého času (až kým o to sama poškodená nepožiadala), ani nedal žiaden konkrétny pokyn na to, ako má byť v dotknutých vkladových konaniach rozhodnuté. Žiadosť poškodenej, ktorá ho žiadala o pokyn, ako má vo veciach ďalej konať v konkrétnych vkladových konaniach, je nutné vykladať ako súhlas poškodenej podľa § 29 Tr. zákona. Čo sa týka obhajoby obžalovaného s odvolaním sa na znenie ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, ust. čl. 10 ods. 1 Organizačného poriadku KÚ Žilina s tým, že ako riaditeľ SK mal právo dávať poškodenej pokyny, aj vo vkladových konaniach a nebránilo mu v tom, že nebol oprávnený rozhodovať o návrhoch na vklad, je absolútne neprijateľné a až arogantné tvrdenie. Podľa § 33 ods. 1 Zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení platnom v čase spáchania súdených skutku o návrhu na vklad rozhoduje zamestnanec katastrálneho úradu s vysokoškolským vzdelaním, ktorý má na to osobitnú odbornú spôsobilosť. Obžalovaný osobitnou odbornou spôsobilosťou nedisponoval a nemohol tak ani dávať záväzné pokyny, osobe s osobitnou odbornou spôsobilosťou, ako má vo veci o návrhu na vklad rozhodnúť, pretože iba táto osoba je oprávnená takéto rozhodnutie vydať a svojim podpisom zaň preberá, všetku zodpovednosť. Jeho obrana je v tomto smere nelogická, súd si ani nevie predstaviť, ako by sa obžalovaný správal napr. v prípade, ak by bol zvolený do funkcie riaditeľa v štátnom zdravotníckom zariadení, či by rovnako direktívnym spôsobom, len z pozície, že je riaditeľom a má absolútnu moc, začal usmerňovať lekárov a zdravotný personál ako majú liečiť pacientov. Súd je presvedčený, že obžalovaný si je veľmi dobre vedomý svojho protiprávneho konania, svoje zlyhanie však ospravedlňuje a snaží sa presvedčiť okolie, že konal v záujme „spravodlivosti“, v skutočnosti však sledoval záujmy inej osoby a zneužíval na to moc, ktorá mu bola zverená. Zároveň vo vzťahu k tvrdeniu obžalovaného, že tým, že poškodená výslovne žiadala, akým spôsobom má rozhodnúť, ide okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu podľa § 29 Tr. zákona, takéto tvrdenie nemá rovnako oporu v Trestnom zákone, poškodená sa vo výpovedi vyjadřila k okolnostiam v ktorých sa pod vplyvom nátlaku svojho nadriadeného ocitla a čo ju k takému postupu následne doviedlo.

K obrane obžalovaného o nezákonnosti prerušených konaní svedkyňou poškodenou N.. N., ktorú skutočnosť mal potvrdiť svedok V.. C. S. súd uvádza, že v rámci tohto trestného konania nebola predmetom dokazovania dôvodnosť prerušenia vkladových konaní vo veciach č. V1033/2007 a č. V1999/2006, ani či tieto rozhodnutia boli dostatočne odôvodnené a mali všetky náležitosti, ktoré by rozhodnutia mali spĺňať. Predmetom trestného konania bolo konanie obžalovaného, či s obžalovaný súdeného konania dopustil a či svojim konaním, v tomto prípade vo vzťahu k poškodenej N.. N. naplnil skutkovú podstatu trestného činu vydierania. Výpoveď svedka V.. S. ohľadom dôvodnosti prerušenia konania mala vplyv skôr vo vzťahu k posúdeniu závažnosti konania obžalovaného a skúmania jeho pohnútky. Svedok sa vyjadroval k skutočnostiam, ktoré v konečnom dôsledku vyplývali aj z listinných dôkazov. K obrane obžalovaného, že sa svojim usmerňovaním poškodenej iba snažil zvrátiť pretrvávajúci nezákonný stav, spočívajúci v prerušení predmetných vkladových konaní, je namieste uviesť, že čo sa týka samotného prerušenia vkladových konaní takýto postup mal svoje rozumné vysvetlenie a aj opodstatnenie jednak v predchádzajúcich rozhodnutiach katastrálnych úradov v týchto konkrétnych vkladových konaniach a zároveň aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline, viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a aj Ústavného súdu v SR, rozhodnutí ÚGKK SR (aj v typovo obdobných veciach vedených a týkajúcich sa k.ú. D. a k.ú. B.). K dôvodnosti prerušenia katastrálnych konaní, ktoré namietal obžalovaný súd uvádza nasledovné: V týchto katastrálnych veciach (vedených na SK Tvrdošín pod č. V1999/06 a č. V1033/06), už o návrhoch na vklad bolo v minulosti rozhodnuté, že SK Tvrdošín pod č. V1999/06 z 6.2. 2007 povolila vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy medzi predávajúcim (PD Žiarec) a kupujúcimi, proti tomuto rozhodnutiu podal dňa 15.4.2008 protest prokurátor OP Námestovo pod Pd 33/08-8, SK Tvrdošín protestu prokurátora nevyhovela a postúpila ho na rozhodnutie KÚ Žilina a KÚ Žilina rozhodnutím č. Vo-18/2008 z 23.6.2008 vyhovel protestu prokurátora a zrušil rozhodnutie SK Tvrdošín pod č. V1999/06 z 6.2. 2007 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. SK Tvrdošín pod č. V1999/06 z 16. 4. 2009 zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy a proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie

PD Žiarec, ktorým žiadal Krajský súd v Žiline, aby rozhodnutie SK Tvrdošín pod č. V1999/06 z 16. 4. 2009 o zamietnutí návrhu na vklad zrušil. Krajský súd v Žiline rozhodol rozsudkom sp. zn. 29Sp/23/2009 z 20.11.2009, ktorým na návrh PD Žiarec zrušil rozhodnutie SK Tvrdošín o zamietnutí návrhu na vklad a vec vrátil SK Tvrdošín na ďalšie konanie. Po vrátení veci SK Tvrdošín rozhodnutím č. V 1999/2006 z 30.7.2010 konanie o návrhu na vklad prerušila a vyzvala účastníkov konania o doplnenie návrhu, následne dňa 21.1.2011 SK Tvrdošín rozhodnutím č. V 1999/2006 konanie o návrhu na vklad opätovne prerušila do ukončenia reštitučného konania k parcele č. 7201, zapísanej v PK protokole č. 287 k.ú. D., vedenej na OPU v Námestove, pretože v PK protokole č. 287 k.ú. D., v časti B sú ako vlastníci zapísaní bývalí tvrdošínsky urbárnici. Obdobný právny stav, nastal aj vo veci vednej na SK Tvrdošín pod sp. zn. V1033/07. Tiež z odôvodnení pripojených rozhodnutí súdov všetkých stupňov, rozhodnutí Okresného súdu Námestovo, Krajského súdu v Žiline, viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a aj Ústavného súdu v SR, rozhodnutí ÚGKK SR (aj v typovo obdobných veciach vedených a týkajúcich sa k.ú. D. a k.ú. B.), tiež z rozhodnutí katastrálnych orgánov aj z konkrétnych rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sp/23/2009 zo dňa 20.11.2009 a sp. zn. 29Sp/25/2009 zo dňa 6.11.2009 (na ktoré sa odvolával obžalovaný v úlohe, ktorú zadal poškodenej) týkajúcich sa týchto konkrétnych vkladových konaní, ktoré riešila poškodenej vyplýva, že pokiaľ sa jedná aj o parcelu č. 7201, zapísanú v PKN protokole č. 287 k.ú. D.), ide o zložitú právnu problematiku, (potvrdil to aj svedok V. C.. S.), spory sa ťahajú dlhé roky, pričom právne významným nie je len riešenie, akým právnym režimom sa ešte pôvodná PK parcela zapísaná v protokole č. 287 k.ú. D. riadila (t.z. aj PKN parc. č. 7201), teda aký právny režim sa na PKN par. vzťahoval, ale zároveň s tým aj spojené súvisiace vlastnícke spory medzi PD Žiarec a Urbárom (pripojenými rozhodnutiami preukázateľne zistené, že tieto vlastnícke spory neboli vyriešené v čase, ako rozhodovala o návrhu na vklad poškodenej N.. N.), uvedené vyplýva aj z rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sp/23/2009 zo dňa 20.11.2009 a sp. zn. 29Sp/25/2009 zo dňa 6.11.2009 (na ktoré odkazoval obžalovaný), pričom G. V. C.. S. síce vypovedal, že reštitučné konania vo vzťahu k parc. č. 7201 boli ukončené vydaním LV, ale zároveň sa vyjadril, že parc. č. 7201 bola rozdelená na viaceré časti, (vyplýva to aj z odôvodnení viacerých rozhodnutí, práve podľa toho, aký právny režim sa na ňu vzťahoval), dokladujú to aj svedkom vo výpovedí spomínané rozhodnutia Pozemkového úradu v Dolnom Kubíne z dňa 24.01.1995 č. ROK 194-1-A1/1995 t.j. rozhodnutie ním označené (A1), pričom boli vydané aj rozhodnutia A2 t.j. roz. č. ROK 194-1-A2/1995 z 24.1.1995 a pod., vo viacerých rozhodnutiach sa spomína aj časť PKN parcely pod č. 7201a, 7201b a svedok síce uviedol, že zastavané pozemky (pasienky parc. č. 7201, na ktorých boli postavené chaty sa v rámci reštitúcie nevydávali), ale zároveň dodal, že ešte v čase rozhodovania nebola ukončená a prebiehala identifikácia parciel (uvedené potvrdila aj svedkyňa poškodenej N.. N. vo svojej výpovedi na súde), čo v postate znamenalo, že bez identifikácie parciel, logicky nastupuje aj pochybnosť, aký právny režim sa na dotknutú parcelu, (resp. konkrétnu časť parcely, keďže PKN parc. 7201 bola rozdelená) vzťahuje a úmerne s tým v konečnom dôsledku nastáva pochybnosť, kto je vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti, a to o to viac, keď vlastnícke spory (medzi PD Žiarec a Urbárom) ešte prebiehali. Uvedené vyplýva aj z odôvodnení vyššie uvedených rozhodnutí katastrálnych úradov, rozhodnutí Krajského súdu v Žiline, protestov prokurátora a pod. Súd záverom dodáva, že aj keby boli rozhodnutia o prerušení konania vydané v rozpore s existujúcim skutkovým stavom, nič to nemení na situácii, že obžalovaný ako riaditeľ správy katastra nedisponoval osobitnou odbornou spôsobilosťou a nebolo v jeho právomoci usmerňovať osobu s osobitnou odbornou spôsobilosťou, ako má vo veci o návrhu na vklad rozhodnúť, ako to už opakovane konštatoval súd vo viacerých častiach odôvodnenia svojho rozhodnutia. Pokiaľ obžalovaný v rámci obhajoby ďalej namietal, že súd vo vzťahu k právnej kvalifikácii zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona nekonkretizoval, čím prekročil svoje právomoci a ktoré jeho právomoci boli prekročené, pozornosť obžalovaného súd upriamuje na ust. § 60 ods. 1 písm. a/, b/, e/ a § 62 ods. 1 písm. c/Zákon č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/, b/, e/, Zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe štátny zamestnanec je povinný a) dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony, iné všeobecne záväzné právne predpisy a právne záväzné akty Európskej únie a služobné predpisy pri vykonávaní štátnej služby a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva, b) vykonávať štátnu službu politicky neutrálne a nestranne a zdržať sa pri vykonávaní štátnej služby všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nestrannosť a objektívnosť konania a rozhodovania, e) plniť služobné úlohy osobne, riadne a včas, i) riadiť sa pri vykonávaní štátnej služby pokynmi vedúceho zamestnanca, ak sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a služobnými predpismi.

Podľa § 62 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe je vedúci zamestnanec okrem povinností uvedených v § 60 ďalej povinný c) utvárať podmienky na riadne vykonávanie štátnej služby štátnymi zamestnancami.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd vyhodnotil obranu obžalovaného ako zjavne účelovú a obžalovaného uznal vinným pod bodmi I./ a II./ zo skutkov kvalifikovaných ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zákona spáchaný v pokračovacom konaní a pod bodmi I./ až IV./ ako pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona, pretože nemal vzhľadom na vyššie uvedený zistený skutkový stav pochybnosti o tom, že obžalovaný nielenže sa dopustil konania popísaného v bodoch I/ až IV/, ale jeho konanie zároveň napĺňa skutkovú podstatu súdených trestných činov, pretože iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konal, čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, využitím podriadenosti a porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z funkcie obžalovaného a na chránenej osobe - verejný činiteľ a tiež ako verejný činiteľ, v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, prekročil svoju právomoc. Obžalovaný sa svojho konania dopustil závažnejším spôsobom konania v zmysle ust. § 138 písm. b/, g/ h/ Tr. zákona a na chránenej osobe podľa § 139 ods. 1 písm. h/ Tr. zákona. Vo svojom konaní pokračoval dlhší čas (v období od 28.3.2011 až 13.10.2011) t.j. po dobu dlhšiu ako 6 mesiacov, využitím stavu podriadenosti, obžalovaný bol v pozícii riaditeľa a poškodená bola v pozícii štátneho zamestnanca a tiež porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z postavenia štátneho zamestnanca a funkcie riaditeľa, ktorý má aj zákonom uložené povinnosti najmä ust. v § 4 ods. 4, v § 60 a v § 62 Zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony, iné všeobecne záväzné právne predpisy a právne záväzné akty Európskej únie a služobné predpisy pri vykonávaní štátnej služby a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva.

Podľa § 4 ods. 4 Zákona č. 400/2009 Z. z. služobný úrad a štátny zamestnanec nesmú vykonávanie práv a povinností vyplývajúcich zo štátnozamestnaneckého pomeru zneužívať na ujmu iného štátneho zamestnanca alebo inej fyzickej osoby alebo na ponižovanie ich ľudskej dôstojnosti. Zo strany obžalovaného tak došlo k nezákonnému postupu, a to bez ohľadu na to, čo obžalovaného k jeho konaniu viedlo (súd všetky tieto jeho vyjadrenia posúdil len ako jeho obranu), z jeho strany išlo nesporne o prekročenie jeho právomoci, ako riaditeľa správy katastra.

Obžalovaný prekročil svoju pravomoc vo vzťahu ku skutkom v bode I/ a II/, že ako riaditeľ SK Tvrdošín, napriek tomu, že nedisponoval osobitnou odbornou spôsobilosťou rozhodovať o návrhoch na vklad, vyžadovanú zákonom č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení platnom v čase skutku (§ 33 ods. 1 citovaného zákona), podľa ktorého o návrhu na vklad rozhoduje zamestnanec katastrálneho úradu s vysokoškolským vzdelaním, ktorý má na to osobitnú odbornú spôsobilosť, obžalovaný opakovaným nátlakom, zastrašovaním a šikanóznym spôsobom ukladal pokyny podriadenému zamestnancovi, ktorý na rozdiel od obžalovaného bol oprávnenou osobou o návrhu na vklad rozhodnúť, ukladal aké rozhodnutie má v konkrétnej veci o návrhu na vklad vydať, a tiež tým, že bezdôvodne zakazoval podriadenému zamestnancovi vykonávať svoju funkciu, a to všetko pod hrozbou, že ak sa nepodriadi, bude to považovať za závažné porušenie disciplinárneho konania prekročil svoje povinnosti uložené v § 60 ods. 1 písm. a/, b/, e/ Zákona č. 400/2009 Z.z., a to dodržiavať zákony, všeobecne záväzné právne predpisy a služobné predpisy pri vykonávaní štátnej služby a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva, vykonávať štátnu službu nestranné a zdržať sa pri vykonávaní štátnej služby všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nestrannosť a objektívnosť konania a rozhodovania a podľa § 62 ods. 1 písm. c/ Zákona č. 400/2009 Z.z. povinnosť vedúceho zamestnanca utvárať podmienky na riadne vykonávanie štátnej služby štátnymi zamestnancami. Obžalovaný ako riaditeľ SK Tvrdošín - v bode 3/ tým, že podriadenému rovnako štátnemu zamestnancovi bezdôvodne a neoprávnene bránil vykonávať prácu, na ktorej výkon bol povinný (neodovzdaním kľúčov, pečiatok, zablokovaním prístupu k počítačovým programom), z dôvodu, že chcel takýmto šikanóznym spôsobom dosiahnuť a zadovážiť inému prospech spočívajúci v priaznivom rozhodnutí, opätovne prekročil svoje povinnosti uložené mu ust. § 60 ods. 1 písm. a/, b/, e/ Zákona č. 400/2009 Z.z. dodržiavať zákony, všeobecne záväzné právne predpisy a služobné predpisy pri vykonávaní štátnej služby a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva, vykonávať štátnu službu nestranné a zdržať sa pri vykonávaní štátnej služby všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nestrannosť a objektívnosť konania a rozhodovania a podľa § 62 ods. 1 písm. c/

Zákona č. 400/2009 Z.z. povinnosť vedúceho zamestnanca utvárať podmienky na riadne vykonávanie štátnej služby štátnymi zamestnancami; a - v bode 4/ tým, že podriadenému štátnemu zamestnancovi opakovane ukladal pokyny ako má vo veci rozhodnúť, a to i napriek tomu, že mal k dispozícii výsledky kontroly, ktorá potvrdila správnosť postupu zamestnanca, ktoré sa rozhodol obžalovaný svojvoľne odignorovať, a to z dôvodu, že chcel zadovážiť inému prospech spočívajúci v priaznivom rozhodnutí, rovnako prekročil svoje povinnosti uložené mu ust. § 60 ods. 1 písm. a/, b/, e/ Zákona č. 400/2009 Z.z. dodržiavať zákony, všeobecne záväzné právne predpisy a služobné predpisy pri vykonávaní štátnej služby a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva, vykonávať štátnu službu nestranne a zdržať sa pri vykonávaní štátnej služby všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nestrannosť a objektivnosť konania a rozhodovania.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky trestného činu - prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách § 10 ods. 2 Tr. zákona to znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív). V súdnej veci mal súd preukázané naplnenie materiálneho korektívu v súvislosti so skutkami pod bodmi I. až IV. kvalifikovanými ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona, a to práve okolnosťami spáchania súdeného prečinu, zo strany obžalovaného nešlo o skratové konanie, obžalovaný vo svojom konaní pokračoval systematicky a dlhšiu dobu, skutok spáchal vo vzťahu k dvom poškodeným subjektom, spáchal skutok z pozície riadiaceho pracovníka v súbehu s pokračovacím zločinom vydierania, pričom počas celého súdneho konania obžalovaný svoje správanie na úkor poškodených bagatelizoval.

K osobe obžalovaného súd zistil, že je ženatý, má tri dospelé deti a nebol riešený v priestupkovom konaní. V registri trestov akoby nemal záznam, keďže rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4.2016, v nadväznosti na Nález Ústavného súdu SR č. k IV.ÚS 558/2018-748 zo dňa 7.2.2019 bol zrušený uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2To/13/2019-14108 zo dňa 10.7.2019 a vec bola vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd vychádzal najmä zo zásad upravených v ust. § 34 ods. 1, 4 Tr. zákona, pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaných, ich zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti ich nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, súd vychádzal zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchaniu trestného činu (zásada proporcionality trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostaných členov spoločnosti). Trest zároveň musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Pri ukladaní trestu súd obligatórne prihliadol podľa § 38 ods.2 Tr. zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, pričom v prípade obžalovaného zistil rovnaký pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. V prospech obžalovaného súd vyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť, že pred spáchaním súdených skutkov viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zákona) a na druhej strane ako priťažujúcu okolnosť vyhodnotil, že obžalovaný spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zákona). Súd ukladal obžalovanému úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona, keďže ho odsudzoval za viac trestných činov a pri ukladaní trestu tak vychádzal podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona sa páchatel' potrestá trestnom odňatím slobody na štyri roky až desať rokov a podľa § 326 ods. 1 Tr. zákona sa páchatel' potrestá trestnom odňatím na dva roky až päť rokov. Trest ukladal podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona v rozpätí trestnej sadzby od štyroch do desať rokov. Pri ukladaní trestu odňatím slobody súd aplikoval inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1, 3 písm. e/ Tr. zákona, a to s poukazom na článok 48 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Rovnaké právo dáva občanovi aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach úpravou, že prerokovanie jeho veci súdom spravodlivo a verejne má byť uskutočnené v primeranej lehote. Týmto princípom zodpovedá aj ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR a Najvyššieho

súdu SR. Jej základným rysom je znižovanie trestov, čo zodpovedá aj princípu spravodlivosti, lebo vykonávanie závažného trestu po dlhom období od spáchania deliktu nemá zásadný vplyv ani na páchatel'a a ani neslúži generálnej prevencii, je skôr aktom formálneho aplikovania zákona, bez vzťahu k jeho výchovnému aspektu. Skutky, za ktoré obžalovanému súd ukladal trest sa stali pred 10 rokmi, obžalovaný si v predmetnej veci už na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/64/2013 zo dňa 15.4.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 9.11.2016, ktorým mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, z tohto trestu vykonal celkom trest odňatia slobody nepodmienečne vo výmere 2 roky, 4 mesiace a 16 dní. Vzhľadom k tomu, že od spáchania skutkov, za ktoré bol obžalovaný právoplatne odsúdený uplynula doba cca 10 rokov, počas tejto 10 ročnej doby obžalovaný 2 roky, 4 mesiace a 16 dní strávil vo výkone trestu odňatia slobody, súd trest, ktorý si obžalovaný už vykonal za spáchané trestné činy považoval za primeraný a dostatočný na jeho prevýchovu. Súd obžalovanému tak cez inštitút mimoriadneho zníženia, znížil dolnú hranicu trestnej sadzby, zníženie trestu je významné aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na prisnom potrestaní páchatel'a a slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie. Neprimeranou dĺžkou trestného konania sa totiž vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom kompenzované. Práve zmiernenie trestu je preto podľa názoru prvostupňového súdu v danom prípade určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práva obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote. Ako už bolo uvedené cieľom trestného konania je nielen spravodlivé potrestanie páchatel'ov, ale tiež naplnenie preventívneho a prevýchovného účinku vo vzťahu k občanom a verejnosti. Súd je presvedčený, že trest práve vo výmere 2 roky, 4 mesiace a 16 dní, t.j. presne vo výmere, v ktorej si trest už obžalovaný v tejto veci vykonal, je svojim spôsobom aj odkazom obžalovanému, že súd je presvedčený o tom, že každý jeden deň, ktorý obžalovaný strávil vo výkone trestu je spravodlivým a adekvátnym trestom za jeho protiprávne konanie, za ktoré bol v tejto veci odsúdený a zároveň už súd, vzhľadom na odstup času, ktorý uplynul od spáchania skutku už nepovažoval za potrebné, aby sa do výkonu trestu vrátil. Súd tak dospel k záveru, že trest strávený vo výkone trestu odňatia slobody na základe právoplatného rozsudku, ktorý bol v ďalšom konaní zrušený, plne zodpovedá potrebám tak generálnej ako aj individuálnej prevencie, je dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu a je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, viedol bezúhonný spôsob života.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na tunajší súd do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2 Tr. por.).

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokolvek výroku (§ 307/1a Tr. por.) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2 Tr. por.). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2 Tr. por.)

- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b Tr. por.) a to len vo svoj prospech (§ 308/2 Tr. por.)

- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2 Tr. por.)

- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2 Tr. por.)

- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1 Tr. por.)

- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c Tr. por.), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1 Tr. por.). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68 Tr. por.)

- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d Tr. por.), (§ 45/1 Tr.por.)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku ho môžu napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.